

Giới thiệu Miêu Mãn Mị Hồn

Truyện ngôn tình Miêu Mãn Mị Hồn nói về nàng toàn thân cao thấp cũng tản ra hơi thở “băng sơn mỹ nhân” hần hết lần này tới lần khác muốn nàng đảm nhiệm làm tình nhân, còn muốn sự nhiệt tình của nàng?!

Nam nhân này cũng thật là hung ác, lấy hạnh phúc em gái uy hiếp nàng coi như không cam nguyện, cũng không có thể dễ dàng đưa bốn nhâm tính.

Hơn nữa hần còn tố cáo năm đó cha thí nghiệm phá hủy thân thể của hần cho nên hần hiện tại muốn “chạ nợ con gái bồi thường”

Dùng thân thể của nàng bồi bổ lại tổn thất của hần, thỏa mãn thú tính của hần!

Ai, người đàn ông này bá đạo như vậy lại không nói đạo lý nàng có thể khẳng định trong thân thể của hần tuyệt đối có gen mèo lưu manh!

Đáng thương nàng chỉ có thể giống như con chuột nhỏ, bị hần đùa bỡn ở lòng bàn tay.

Liệu nàng sẽ trở nên ra sao khi ở chung với từ nam nhân này? Mời các bạn cùng tiếp tục theo dõi tựa truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1

Ở trong mắt tất cả đồng nghiệp, Mộc Thạch Nam đối với bất kỳ tình huống đột phát nào đều ứng phó tự nhiên, đắc tâm ứng thủ.

Chính là ở hội nghị báo cáo đối với nàng cái bộ phó phòng kế hoạch này mà nói, căn bản là giống như mỗi ngày công khóa một dạng, sớm đã thành thói quen.

Nhưng hôm nay, nàng lại cảm giác được có ánh mắt kỳ quái rơi vào trên người mình.

Thật ra thì, nàng đối với loại tầm mắt này cũng thành thói quen.

Bởi vì nàng xinh đẹp.

Trong trắng lộ hồng qua từ kiem(???), lông mày khẽ giờ lên, một đôi thủy mâu trong tròng mắt chớp động khôn khéo, tinh táo quang mang, cái mũi khéo léo hoàn mỹ lộ ra cá tính quật cường, môi hồng nộn hấp dẫn giống như là trời sinh để được hôn.

Càng làm nam nhân điên cuồng chính là vóc người gọi cảm của nàng, cao gầy, đường cong cân xứng làm nàng mặc bất kỳ y phục nào cũng hết sức dễ nhìn.

Ở công ty, đồng nghiệp nam đối với nàng có ý nghĩ kỳ quái, đồng nghiệp nữ đối với nàng ghen tỵ muốn chết, nhưng nàng rất thông minh, học được trong phòng làm việc như thế nào cùng hai bên hòa bình chung sống, học được như thế nào để cho mình không có bị tổn thương trong ánh mắt ghen tỵ cùng nước miếng của những người khác.

Bất quá muốn nàng bị thương tổn cũng rất khó khăn, bởi vì bình thường nàng cũng không thích cùng người khác nói chuyện.

Cừu nhi cừu chi(?), trong công ty có người vì muốn chiếm được một người xinh đẹp như nàng mà tranh nhau lấy lòng nàng.

Chỉ cần nàng một câu nói, tất cả mọi người sẽ hết sức làm theo, cho nên bộ kế hoạch mới có thể trở thành ngành có thành tích cao nhất trong công ty Anh Tước.

Cố gắng của nàng, nghiêm túc của nàng càng thêm làm nàng có thể kiêu ngạo đứng ở trước mặt tất cả chủ quản cao cấp chủ trì kế hoạch hội nghị.

Bất quá, hôm nay bên trong phòng họp còn có một tổng giám đốc tập đoàn khác ở đây.

Kinh tế đình trệ, “thích người sinh tồn, khó chịu người đào thải” câu danh ngôn này liền phát huy vô cùng tinh tế, mà công ty “Anh Tước” của nàng cũng khó trốn số mạng này.

Anh Tước bởi vì kinh doanh bất thiện, cộng thêm đại hoàn cảnh không tốt, xuất hiện nguy cơ trước nay chưa có. Hoàn hảo có một người tiền lực dồi dào, còn có tổ chức tập đoàn đầu tư, Mộc Thạch Nam mới thoát nguy hiểm trở thành một người thất nghiệp.

Còn đối với tổng giám đốc tập đoàn tự nhiên cũng trở thành người lãnh đạo tối cao mới của Anh Tước.

Đối với Mộc Thạch Nam mà nói, đối người lãnh đạo đối với nàng cũng không có vấn đề, chỉ cần có người mỗi tháng giao tiền lương cho nàng là được.

Ai kêu nàng còn có hai người em gái phải nuôi đây!

Hội nghị vẫn tiến hành rất thuận lợi, bất quá đạo ánh mắt nóng rực kia làm người ta không thoải mái mãi cho đến khi nàng báo cáo xong, ngồi trở lại chỗ ngồi năm phút đồng hồ vẫn tồn tại.

Là ai dám trắng trợn như thế nhìn nàng? Không muốn sống sao?

Nàng nâng lên trường mà nồng đậm mắt tiếp, ánh mắt cảnh giới chậm rãi quét về phía nguồn gốc đạo tầm mắt kia——

Tầm mắt của nàng cùng một đôi tròng mắt đen gặp nhau.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, một cổ cảm giác quen thuộc lên ở trong đó, nhưng nàng có thể khẳng định mình không biết hắn.

Nàng cũng không hàng phục ở dưới ánh mắt nóng rực của nam nhân này, ngược lại, nàng cũng nâng lên cằm cao ngạo tiến tới chỗ hắn.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, đối phương nhún mày, gương mặt tuấn tú vốn không lộ vẻ gì chậm rãi giờ lên một tia cười, giống như nàng bất tuân dẫn tới hứng thú của hắn.

Giống như mèo. . . . .

Một con mèo đen tinh táo, ưu nhã, lại xảo trá tà ác. . . . . Nam nhân trước mắt mang theo một tia cười đùa như có như không có làm cho Mộc Thạch Nam có một ý niệm hoang đường như vậy.

Mà nàng giống như là một con chim nhỏ mập mạp nhiều dinh dưỡng, bị hắn mất nhìn chăm chăm.

Mộc Thạch Nam cường bức chính mình tinh táo lại, đưa mắt trở về trước màn hình bộ quản lý vắng nước miếng diễn thuyết.

Qua hơn một giờ, hội nghị cuối cùng cũng sắp sửa kết thúc ——

“Mời tổng giám đốc tổng kết mọi chuyện, xem xét những chỗ các ngành khác cần thay đổi.” Thư kí phụ tá nói.

Nam từ xa lạ chuyển động rồi, Mộc Thạch Nam mới giật mình hắn lại là tổng giám đốc tân nhiệm.

Có lẽ bởi vì hắn quá trẻ, nàng mới có thể làm tướng thư kí ngồi ở bên cạnh hắn mới là tổng giám đốc tân nhiệm.

Kia. . . . . Mới vừa rồi hắn nhìn chăm chăm nàng lâu như vậy, tuyệt đối không phải là thích. Bởi vì thân phận hắn không cho phép hắn giống như cái nam nhân đói khát nhìn chăm chăm nữ nhân không tha.

Khẳng định là đối với nàng không hài lòng. Không phải là muốn đem nàng khai trừ đi?

Trái tim nàng chấn động, đứng ngồi không yên nhìn hắn đi tới đằng trước.

Đèn sáng lên, bộ dáng của hắn lập tức hiện ra ở trước mặt mọi người.

Mộc Thạch Nam ngay sau đó nghe được thanh âm nữ đồng nghiệp bên cạnh hút không khí, sau đó lại phát ra tiếng than thở tựa như tiểu nữ sinh.

“Rất đẹp trai đó!”

“Đúng vậy! Nếu như không phải là tổng giám đốc, ta sẽ nghĩ hắn là người mẫu nào đó. . . . .”

Những lời này truyền trong tai, làm nàng lần nữa ngẩng đầu nhìn tổng giám đốc mới nhậm chức đang nghiêm mặt đối với cấp dưới nói ra mong đợi.

Dáng dấp hắn thật sự. . . . . Nàng cố gắng muốn thuyết phục bản thân, nhưng cuối cùng phải thừa nhận, dáng dấp hắn thật sự rất tốt.

Trên thực tế, hắn là nam nhân nàng từ trước tới nay từng gặp, dáng dấp tốt nhất.

Cũng là nam nhân cực kỳ có khí thế lãnh đạo, hơi thở quý tộc.

Vừa thấy cũng biết hắn từ nhỏ bị giáo dục cùng tài bồi tốt, hôm nay mới có thể đứng ở trong đám người vẫn phát ra khí thế vương giả.

Nàng cũng hiểu, thế giới hai người bọn họ là bất đồng.

Hắn khi ra đời đã vững chắc là đại thiếu gia, nàng là dựa vào hai tay chính mình cố gắng liều mạng mới có một chút nhỏ nhoi thành tựu trên người.

Bất đồng thế giới, cũng sẽ không có bất kỳ giao tình, chỉ trừ ra hẳn là cấp trên của nàng, như thế mà thôi.

Bất quá, nếu như ánh mắt của hắn để lộ ra chính là tin tức muốn đem nàng khai trừ, vậy thì có quan hệ rất lớn .

Mộc Thạch Nam lâm vào trầm tư của bản thân, không có phát hiện hội nghị đã kết thúc, đợi đến khi phát hiện tất cả mọi người đã đi hết, nàng mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ vừa mới đi tới cửa, một bàn tay hữu lực lại thình lình đưa đến trước mặt nàng, đem nàng một thanh bắt được, đặt tại trên tường cạnh cửa.

“A!” Nàng sợ hãi kêu một tiếng.

“Ngươi lưu lại. Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy lời ta vừa mới nói?” Thanh âm trầm thấp có từ tính ở bên tai nàng vang lên.

“Tổng giám đốc có chuyện gì muốn giao phó sao?” Mộc Thạch Nam cường bách bản thân tỉnh táo trước mặt hắn, nghĩ thầm mới vừa rồi hẳn có kêu nàng lưu lại sao?

Khuôn mặt tuần mỹ giờ lên một nét tươi cười xấu xa mang một ít tà khí, vươn tay nâng lên cái cằm khéo léo mảnh khảnh của nàng, dùng thanh âm êm ái tựa như gió thổi với nàng lẩm bẩm nói nhỏ,

“Chuyện ta muốn giao phó rất nhiều. Mộc Thạch Nam.” Nàng hí hí mắt, cố gắng từ hai cái tròng mắt nguy hiểm kia nhìn ra đầu mối.

”Làm sao anh biết tên của tôi?”

Nhưng nàng thất vọng.

Chưa bao giờ một người đàn ông có thể mang trên mặt nụ cười như có như không, nhưng lại làm kẻ khác không tự chủ cảm nhận được cảm giác hít thở không thông cùng áp bách.

Hắn là người đầu tiên làm cho nàng đoán không ra tâm tư.

Cũng là nam nhân đầu tiên làm cho nàng luôn luôn kêu ngạo tự chủ gặp phải khiêu chiến trước đó chưa từng có.

“Em đoán a.”

Nàng còn phải đoán? Cũng không phải là đang nói chuyện nể cười! Thế nào nam nhân ở trước mắt cùng mới vừa rồi tổng giám đốc đối với cấp dưới nói chuyện một chút cũng không giống nhau?

“Nếu như là công sự có vấn đề, tôi sẽ tìm thời gian báo cáo cho ngài.”

Nàng dùng lễ độ lạnh nhạt vừa phải nói chuyện.

“Nếu như là chuyện riêng đâu?”

Ánh mắt của bọn họ giao nhau, nàng cảm giác được một địa phương trong cơ thể dâng lên một loại cảm giác hưng phấn.

“Chuyện riêng?”

Mộc Thạch Nam a Mộc Thạch Nam, lòng của ngươi vì sao nhảy nhanh như vậy? Là bởi vì tên nam nhân đối với ngươi mà nói hoàn toàn xa lạ này sao? Mặc dù toàn thân hắn tản mát ra lực hút trí mạng, nhưng cái này cũng không đại biểu nàng sẽ cùng những nữ nhân khác một dạng thần phục dưới sức quyến rũ của hắn. Nàng dùng sức muốn đẩy hắn ra,

“Thật xin lỗi, giữa tôi với ngài sẽ không có bất kỳ chuyện riêng nào. Mời buông tôi ra. . . . .”

“Nghiêm Diễm.”

Hắn đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Cái gì?”

Nàng cứng đờ bất động, mắt to thẳng tắp trừng nam nhân trước mắt, trong lòng có cái thanh âm nhỏ nói cho nàng biết chuyện không tốt đang tới . Hẳn làm sao biết cái tên Nghiêm Diễm này? !

“Ta tin tưởng cái tên này đối với em mà nói cũng không xa lạ.”

“Không sai. Làm sao ngài biết?”

“Ta còn biết em muốn tìm hắn, hơn nữa nhất định phải tìm hắn.”

“Ngài thế nào——”

“Ta như thế nào biết?” Hấn lẳng lẳng hỏi. Ánh mắt hấn bình tĩnh nhìn chăm chăm nàng, giống như nàng là mỹ vị chim nhò ngon miệng, mà hấn là một con mèo giáo hoạt thềm thường.

“Em nghe cho kỹ —— bởi vì, ta chính là người em muốn tìm, Nghiêm Diễm.”

Chừng một lúc lâu, bốn phía chỉ có thanh âm hô hấp của hai người, ai cũng không mở miệng. Bọn họ chẳng qua là nhìn chăm chăm đối phương, một người so với một người ánh mắt lại tương đối lớn.

“Em thật đúng là không vội tới tìm ta, hiển nhiên là đối với sống chết của ta tuyệt không để ý.”

Trong giọng nói của hấn tràn đầy giễu cợt. Mặt nàng vốn không chút thay đổi chậm rãi hướng hấn lộ ra nụ cười. Một nụ cười lạnh lùng.

“Anh đã tới trước tìm tôi, tốt lắm, anh có thể đem thuốc giải uống vào.”

Như vậy tiết kiệm không ít chuyện của nàng, cũng tốt.

Nghe được nàng trả lời lạnh nhạt như vậy, Nghiêm Diễm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì hai em gái của nàng đã sớm đem tính tình chị gái bảo bối nói hết nhất thanh nhị sở.

Nếu như không phải là em trai thừa dịp nghỉ phép mang bạn gái về nhà, hấn cũng sẽ không biết được mình cũng bị chú xạ gen động vật, mà thuốc giải đang ở trên người con gái lớn nhất của Thạch giáo sư.

Hơn nữa vừa đúng dịp, hấn thu mua công ty mới bộ phó phòng kế hoạch chính là Mộc Thạch Nam.

Vốn hấn cũng cho là tìm được nàng, sau đó lấy giải được là được.

Nhưng sau một giây thấy đến nàng, hấn thay đổi chủ ý. Nàng lãnh diễm, tự tin, ưu nhã, cao ngạo, cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt hấn, rung động tâm hồn hấn trước nay chưa từng có. Người nữ nhân này là cô gái đẹp nhất hấn từng thấy đời này.

Hơn nữa khi nàng không vui bộ dạng không tự chủ mồm môi cái miệng nhỏ nhắn, xem ra khả ái cực kỳ!

Chưa từng có một nữ nhân giống như nàng hung ác như vậy níu lấy tim của hấn, đưa tới cái dạng mãnh liệt tham muốn giữ lấy kia.

Ngay sau đó một giây, hấn quyết tâm phải có được nàng, không chừa thủ đoạn nào.

“Em tại sao không đến tìm ta?”

“Tôi bề bộn nhiều việc.”

Mộc Thạch Nam câu nói đầu tiên đã thông báo xong.

“Ta nghe nói em cũng tuân thủ di ngôn người cha đã chết, muốn sớm tìm được ta người thí nghiệm đáng thương, sau đó đem thuốc giải đưa ta, nếu không ta sẽ chết lành bà lành bệnh (convert như thế a ^^). . . . . Nhưng em thế nhưng dùng một câu “tôi bề bộn nhiều việc” liền muốn qua loa cho xong, không khỏi quá vô tình đi.”

Nàng lạnh lùng cười một tiếng,

“Anh phải biết, người nên xin lỗi anh là cha tôi, cũng không phải là tôi. Nên nói anh muốn gặp Diễm La Vương còn một đoạn thời gian, cho nên không cần quá lo lắng.”

“Em có nắm chắc như vậy?”

“Không sai.”

Nhìn thấy dáng vẻ lòng nàng tràn đầy niềm tin, hảo cảm trong lòng hấn đối với nàng lại tăng thêm một chút. Hấn luôn luôn đối với nữ nhân xinh đẹp lại tự tin không cách nào kháng cự, huống chi là nữ nhân trước mắt này đối với hấn có lực hút trí mạng. Bất quá vừa mới gặp mặt, nhưng thật giống như đã rất quen thuộc. . . . .

“Em nói như vậy, ta cũng đồng ý. Bất quá thuốc giải đâu?”

“Tôi không có mang ở trên người. Ngày mai tôi sẽ đem thuốc giải đến công ty, anh chỉ cần uống xong thuốc giải là được rồi.”

“Chỉ cần uống xong thuốc giải là được rồi. . . . .”

Bộ dạng hấn giống như kẻ phụ họa.

”Ta tin tưởng em cũng biết chuyện tình giữa em gái của em cùng các em trai ta đi?” Hấn đột nhiên nhắc tới chuyện tình của em gái làm Mộc Thạch Nam cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của hấn.

“Tôi biết, tôi chân thành chúc phúc bọn họ hạnh phúc vui vẻ. Chẳng qua nếu như hai người em trai anh dám khi dễ em gái tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

Em gái là nàng đòi này trọng yếu nhất hết thảy, ai cũng không thể khi dễ các nàng, nếu không nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người kia!

“Yên tâm, bọn họ hai đôi yêu nhau phải chết đi sống lại kia, căn bản không thể có bất kỳ vấn đề — trừ phi có người phản đối bọn họ ở chung một chỗ.”

“Người nào sẽ phản đối?”

“Ta.”

Hấn hướng nàng dựa càng gần, gần gũi phảng phất là hướng nàng khiêu khích.

Mà nàng cũng không nhúc nhích, hơi thở giữa tràn đầy mùi của hấn, một loại mùi hương nam nhân sạch sẽ, ấm áp, làm người ta không kìm hãm được muốn tiến nhập trong ngực hấn. . . . .

Mộc Thạch Nam bị ý nghĩ của mình dọa cho sợ đến thiếu chút nữa hô hấp không được.

“Anh không thể. . . . .” Thanh âm của nàng làm sao khàn khàn như thế?

“Ta dĩ nhiên có thể. Ta là anh trai của bọn họ, sau khi cha ta chết, người mà hai người bọn họ tôn kính nhất chính là ta. Em cho là nếu như ta phản đối, hai đôi tiểu tình nhân hạnh phúc lại mỹ mãn kia sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Bọn họ sẽ không nghe lời anh. Anh chẳng lẽ không biết thân nhân so ra kém với người yêu sao?” Nàng lạnh lùng nói.

Nghiêm Diễm mang theo đùa cợt đáp lại,

”Ta biết. Nhưng là tình yêu và công việc (convert là bột tui mì, bạn không biết ra sao nên để vậy à T^T) em cho là cái nào quan trọng?”

Đương nhiên là công việc. Bất quá ở trước mặt hấn, nàng dĩ nhiên sẽ không thành thật trả lời.

“Anh không biết chia rẽ tình nhân là một việc không đạo đức sao?”

Con mắt của nàng tóe ra hàn quang.

“Về tức giận của em rất khả ái.”

Nàng lập tức mân chặt miệng, đối với hấn đột nhiên xuất hiện ca ngợi cảm thấy tức giận.

“Anh có nghiêm túc nghe tôi nói chuyện không vậy?”

“Đương nhiên là có, nếu không ta như thế nào lại biết em giống như đôi môi khêu gợi này đây?”

Ngón tay của hấn nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nàng, Mộc Thạch Nam nhìn không được hơi run rẩy. Hấn cười, phảng phất đối với phản ứng của nàng hài lòng cực kỳ. Nàng dùng sức vung roi tay của hấn, cảm giác gương mặt mình nóng lên.

“Nói chuyện thì nói, không nên động thủ động cước!”

“Hào, ta liền nói điểm chính đi.”

Không nhìn nàng ném tới xem thường, hấn ngồi thoải mái ở trên ghế, hai tay vẫy quanh ngực, một bộ thảnh thơi nhàn hạ lại vô hại.

Nếu như không phải biết hấn bị tiêm vào chính là gen loài mèo giáo hoạt, nàng sẽ cho là hấn không có tính nguy hiểm.

Mèo rất thông minh, là động vật âm trầm lại biết ý xấu đùa bỡn, nàng cũng không muốn trở thành con chuột nhỏ bị hấn đùa bỡn dưới móng vuốt.

“Nếu như ta nói, em trai của ta sẽ bởi vì ta mà tình nguyện chịu đựng thống khổ cùng nữ nhân mình thích nhất chia tay, em tin tưởng sao?”

Nàng không tin, nhưng ngay sau đó nàng nghĩ đến nếu như tình huống đổi thành nàng người đại tỷ này phản đối, tin tưởng Thạch Liễu cùng Thạch Vi cũng sẽ nghe lời của nàng.

Nàng sẽ không vô tình chia rẽ hai đôi tình lữ yêu nhau thật lòng này.

Thế nhưng cũng không đại biểu hấn cũng sẽ không. Nàng hít một hơi thật sâu.

”Anh rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng thành toàn bọn họ?”

“Ta muốn như thế nào?”

Hắn ngừng một chút, mặt mỉm cười đột nhiên biến mất, thay vào đó là nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm túc ——

“Ta muốn em làm tình nhân của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 2

“Tổng giám đốc cùng cô nói cái gì?”

Mộc Thạch Nam vừa mới đi ra phòng họp, quản lý liền ngăn cản nàng.

Quản lý bộ kế hoạch Vương Khải Kiệt, dáng dấp cao lớn anh tuấn lại cùng nữ nhân có duyên, là nam nhân độc thân ở công ty có giá trị nhất, trong công ty đồng chuyện nữ cũng đối với hắn thù tiên tam xích (thèm thuồng).

Bất quá sau khi Nghiêm Diễm xuất hiện, hào quang của hắn liền phai nhạt không ít.

Nhưng đây đối với hắn mà nói cũng không trọng yếu, hắn hiện tại để ý nhất chính là Mộc Thạch Nam.

Cấp dưới xinh đẹp nhất, lãnh diễn của hắn, trợ thủ giúp hắn rất nhiều trên công việc, đồng thời cũng là nữ nhân làm tình hắn nhanh không dứt.

“Hắn có chút khó khăn với cô sao?”

“Không có, chẳng qua là hỏi một chút quản lý vì sao vắng mặt?”

Khải Kiệt không được tự nhiên cười cười, tay còn vò vò đầu.

“Trên đường kẹt xe. . . . .”

“Lại kẹt xe.”

Lấy cớ! Mộc Thạch Nam nghĩ thầm. Còn là một cái cớ rất cũ!

Nàng nên kháng nghị, bất quá nàng cũng không có. Dù sao chỉ cần hắn không đến trêu chọc nàng, để cho nàng có thể an tâm làm việc là được.

“Ngươi còn có việc muốn giao phó sao? Nếu không phải ta còn phải làm việc.” Ngụ ý là nhanh chút.

“Tiểu Nam, có phải là tổng giám đốc coi trọng cô hay không, cho nên ——”

“Có muốn ta gọi nội tuyến hỏi tổng giám đốc một câu ngươi đoán đúng hay không đúng hay không?” Nói xong nàng liền cầm điện thoại lên.

“Không cần, không cần.” Hắn vội vàng đề lại điện thoại.

”Ta chỉ là quan tâm ngươi. Nghe nói tân nhậm tổng giám đốc kia là một công tử ăn chơi, nữ nhân một đôi qua một. Ta sợ ngươi bị gạt. . . . .”

“Cám ơn.”

Bỏ lại hai chữ đơn giản, nàng cầm lên văn kiện đã sửa sang lại tốt hướng phòng làm việc của mình đi, phanh một tiếng đóng cửa lại.

“Nàng. . . . . Thật là nữ nhân lãnh mạc vô tình.”

Khải Kiệt tự lẩm bẩm, sờ sờ lỗ mũi tránh đi.

Không biết ở sau cửa chớp phòng họp có một đôi mắt đen lóe lên ngọn lửa màu đỏ.

Đó là lừa ghen đối với tình địch mới có.

Nghiêm Diễm ở trong lòng âm thầm thề, ai dám vọng tưởng Mộc Thạch Nam, chính là tình địch của hắn.

Còn đối với tình địch, hắn tuyệt không mềm lòng!

Thoát đi hết tất cả chuyện tình phiền lòng, Mộc Thạch Nam đem mình nhốt ở trong phòng làm việc, ánh mắt rơi vào hình trên bàn. Trong tấm ảnh là chị em ba người cùng ba mẹ chụp chung, đây là tấm ảnh gia đình duy nhất của bọn họ. Sau đó, ánh mắt của nàng rơi vào nụ cười ưu nhã ôn nhu trên người mẹ. Còn nhớ rõ trước kia mẹ ôm nàng, muốn nàng hào hào chiếu cố các em gái, không làm cho các nàng bị bất cứ thương tổn gì. Nàng cũng cố gắng tốt điều này, đây là nàng kiêu ngạo cùng trách nhiệm. Hơn nữa sau khi mẹ qua đời, hạnh phúc của hai em gái so với cái gì cũng trọng yếu. . . . .

“Làm tình nhân của ta. Chỉ cần một tháng. Ta bảo đảm chẳng những sẽ không ngăn cản em gái em cùng em trai ta lui tới, ngay cả nếu như bọn họ kết hôn, ta cũng sẽ vì bọn họ thu xếp hết thảy, để cho bọn họ đều không cần lo điều gì.”

Nghiêm Diễm từng chữ từng câu không ngừng vang vọng ở trong đầu Mộc Thạch Nam, nhiều loạn lòng của nàng. Xem ra hắn cũng không muốn đơn giản như vậy liền uống xong giải dược, mà là muốn cùng nàng phát triển quan hệ. Bộ dáng nàng điếm nào giống như tình nhân? Nếu như hắn dùng tiền hoặc là những phương thức khác tới “mua” nàng, nàng tuyệt đối không nói hai lời liền thường cho hắn một bạt tai. Nhưng hắn quá thông minh. Lựa chọn một phương thức nàng không thể cự tuyệt, dùng hạnh phúc các em gái tới ép nàng đi vào khuôn khổ. . . . . Nam nhân đáng chết, hắn thật sự thành công!

Nàng đi tới cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống bên ngoài phòng, mặt trời hiện lên ở phía chân trời trải xuống mặt đất một màu vàng r ám. . . . .

Nàng cực kỳ thích loại thời khắc sắp về nhà này, phảng phất cả người cũng buông lỏng xuống.

Trên mặt của mỗi người đều không tự giác hiện lên hưng phấn, nụ cười mong đợi. Nàng cũng nên về nhà, nhưng, không vội. Mộc Thạch Nam nhìn chăm chăm văn kiện trên bàn như núi cao, lại ngồi xuống. Thở dài một cái, nàng đem toàn bộ ý định tham nhập trong công việc, rất nhanh, lời của Nghiêm Diễm liền bị nàng ném ra ngoài chín tầng mây.

“Em có phải tính toán làm việc đến trời sáng hay không?” Thanh âm nam tính trầm thấp có từ tính thỉnh thoảng vang lên, dọa Mộc Thạch Nam giật mình.

“Là người. . . . . Làm gì dọa người?”

“Ta không có hù dọa em, là em quá mức chuyên tâm.” Nghiêm Diễm trả lời.

Nàng cũng không đáp lời, xoay người đối mặt ngăn tủ tìm tài liệu, căn bản đem hắn làm thành người tàng hình.

“Em luôn luôn làm việc trễ như vậy sao?” Lời của Nghiêm Diễm trong mơ hồ có một tia không vui. Hắn làm gì mà hứng như vậy? Mộc Thạch Nam buồn bực nghĩ.

“Lấy tiền lương của công ty sẽ phải cố gắng làm việc. Tin tưởng thân là tổng giám đốc người nhất định rất vừa lòng nhân viên như ta vậy.”

Nàng mới xoay người một cái, lại phát hiện hắn không biết khi nào đứng cách mình thật gần. Nàng theo bản năng muốn lui về phía sau, hắn lại nhanh chóng ôm eo của nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng không tha.

“Ta là rất thích em” Thanh âm của hắn bình thản lại lười biếng truyền tới bên tai nàng, làm tâm nàng đột nhiên chấn động. Hai tay nàng chống đỡ lồng ngực cường tráng của hắn, muốn đẩy hắn ra một chút khoảng cách —— nói chuyện thì nói bằng lời, làm gì thích động thủ động cước ? ! Nhưng là không biết tại sao, trong lòng của nàng chẳng qua là khốn nhiều (khốn quẩn + nhiều loạn), cũng không phải là chán ghét như vậy.

Ngược lại, nàng có một cảm giác, giống như chỉ cần hắn khẽ dựa gần, mùi hương trên người hắn tựa như cánh tay vô hình, không ngừng trêu chọc ham muốn trong cơ thể nàng. Nàng thậm chí có loại xúc động, muốn cứ như vậy nhào vào trong ngực của hắn. . . . . Trời ạ! Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

“Người không nên lại gần ta thêm nữa!”

“Nhưng ta rất quan tâm em” Hắn lại đến gần hơn một chút.

“Ta đã là người lớn, đều làm theo chủ ý của mình, không cần người làm gà mẹ.”

Cái tiểu nữ nhân này nói chuyện thật đúng là gọn gàng dứt khoát, tuyệt không muốn nịnh hót hắn người lãnh đạo trực tiếp này. . . . .

Nghiêm Diễm nghĩ, nếu như nàng giống những người khác —— đối với hắn chảy nước miếng, tin tưởng hắn cũng sẽ cảm thấy rất ghê tởm đi!

Nhìn cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng, hắn lại thay đổi ý nghĩ của mình. Nàng nếu như chảy nước miếng, hắn cũng ít để ý, dù sao lúc hôn ngay cả nước miếng cũng ăn. . . . .

Hắn trừng mắt trước tiểu nữ nhân xinh đẹp, thiếu chút nữa cũng muốn chảy nước miếng.

“Nhưng ta cũng không muốn có người bởi vì làm việc quá mức mà té xỉu.” Tay hắn chậm rãi vuốt ve da thịt tẻ non giống như trẻ con của nàng,

“Sắc mặt của em thật là tệ, làm người ta thấy thật đau tâm.” Tiêu chuẩn một công tử ăn chơi sẽ nói lời ngon tiếng ngọt.

Nàng nếu như tin tưởng mới có quý.

“Cám ơn tổng giám đốc quan tâm, thân thể của ta ta sẽ chiều cố. Lại nói sắc mặt của ta luôn luôn chính là tái nhợt như vậy, dù sao hiện tại thịnh hành trắng nõn không tỳ vết.”

“Phải không? Khó trách lần đầu tiên ta nhìn liền bị em thật sâu hấp dẫn.” Lời của hắn làm nàng liếc mắt một cái.

Tên đại sắc lang này nói dối tuyệt sẽ không đỏ mặt! Nàng không nên cùng người đàn ông này có quá nhiều dính dấp. . . . .Mộc Thạch Nam muốn không để lại dấu vết rồi đi hắn, nhưng là tay hắn một chút cũng không có ý tứ buông ra.

“Ngươi lời ngon tiếng ngọt dùng ở trên người ta là không có hiệu quả, ta khuyên ngươi tiết kiệm nước miếng đi.” Hắn chậm rãi cười một tiếng, đưa tay sửa lại sợi tóc tán lác bên cạnh mặt nàng, giống như là đang đối đãi tình nhân, làm nhịp tim nàng không tự chủ tăng nhanh.

“Tan việc, không nên làm.” Hắn bá đạo ra lệnh.

“Ngươi là lấy thân phận trên cấp đối với ta hạ lệnh?” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng nhu nhu, nghe vào trong tai hắn hết sức dễ nghe.

“Lấy thân phận một người bạn.” Hắn tăng thêm giọng điệu cường điệu,

“Một bằng hữu hết sức quan tâm em, một bằng hữu cũng hết sức trọng yếu trong cuộc sống tương lai.”

Nàng lần này không khách khí đẩy hắn ra, mà hắn cũng không có ngăn cản. Mộc Thạch Nam thối lui đến bên cửa sổ, thật sâu hít một miện lớn không khí, sau đó mới nâng lên thủy dạng mắt to lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn.

“Điều kiện ngươi nói lúc trước, ta. . . . . Vẫn không tìm ra lý do có thể cự tuyệt.” Hắn cười, đó cũng đủ để khiến trái tim nữ nhân trong thiên hạ nhộn nhạo bởi nụ cười ấy.

“Cần gì phí tâm lấy cớ muốn cự tuyệt những thứ kia, đáp ứng ta không phải tốt sao?” Nhìn hắn nói chuyện như là đương nhiên, Mộc Thạch Nam thật không thể không bội phục người đàn ông này da mặt đã dày đến lì lợm.

“Đáp ứng làm tình nhân của ngươi, sẽ giống với đáp ứng đem linh hồn của mình bán cho ác quỷ tà ác.” Nàng không chút lưu tình phê phán. Hắn ngược lại cười đến vui vẻ,

“Không sai biệt lắm, nhưng ta tin tưởng ác ma cũng không có giống ta lớn lên đẹp trai. Ta bảo đảm làm nữ nhân của ta, vô luận là vật chất hoặc tâm hồn, cũng đều có thể được thỏa mãn. . . . . Còn có, công phu trên giường của ta là rất tuyệt.”

Cái này miệng không có gì ngăn cản tự đại cuồng!

“Phải không? Kia rất tốt a. Chỉ tiếc ta đối với việc trở thành đồ chơi của người có tiền một chút hứng thú cũng không có.”

“Em gạt người.” Hắn một bộ khẳng định.

“Ta gạt người?” Nàng cau mày.

“Gạt người.” Nói xong hắn thình lình hôn nàng một cái, đưa đến cơn giận dữ của nàng.

“Ta sẽ không làm tình nhân cho bất luận kẻ nào. Ta đối với nam nhân một chút hứng thú cũng không có!”

“Em thích nữ nhân? !”

“Ngươi——”

Nàng tức giận không biết nên nói lại hắn như thế nào, chỉ có thể dè xuống hỏa khí, cắn răng nghiêng lợi nói:

“Coi là ta chưa nói!”

“Cho nên em căn bản là đang gạt người.”

“Ta không có!”

Nàng nghĩ điệu không tự chủ được đề cao, chỉ kém không có hung hăng bắt được cổ áo hắn hướng ngoài cửa sổ ném.

Cái xú nam nhân này lại thích cùng nàng mạnh miệng!

“Em có. Nam nhân giống như ta cũng là khẩu vị của em, ta tin tưởng y theo quy luật thiên nhiên, em cùng ta nhất định sẽ thật sâu hấp dẫn lẫn nhau, cho nên em nói không có hứng thú đều là gạt người.”

Đáng chết, hấn nói không sai. Bộ dáng của hấn đúng là khẩu vị của nàng, toàn thân trên dưới cũng tản ra sức quyến rũ hấp dẫn làm người ta không cách nào kháng cự. Nếu nói tuyệt không động tâm, bất quá là lừa mình dối người. Nhưng là, lòng tự trọng nói cho nàng biết, nàng cũng không nghĩ trong danh sách tình nhân của hấn lưu lại tên của mình.

Nên nói, nàng hiện tại cũng không có thời gian cùng nam nhân nói tình cảm, chớ nói chi là cùng nam nhân trước mắt đến từ thế giới bất đồng này. Một thí nghiệm điên cuồng nữ nhân có thể cùng tổng giám đốc cao sang ở công ty, trong thế giới phức tạp đoạt lấy loại địa vị nào? Nàng đã là người lớn, hiểu rõ mê luyện khuôn mặt xinh đẹp là chuyện cỡ ngu xuẩn, muốn làm phượng hoàng bay lên cao càng thêm ngu không ai bằng!

Cho nên, cùng hấn giữ một khoảng cách là thông minh nhất cũng là cách làm lý trí nhất.

“Tóm lại, đáp án của ta là cự tuyệt. Người tìm người khác đi, tin tưởng có nhiều mỹ nhân sẽ nghĩ làm tình nhân của người.”

“Em——”

“Quá muộn, ta cũng nên đi. Phiên toái người tiện tay tắt đèn.”

Mộc Thạch Nam cầm bao da của mình xoay người muốn rời đi, Nghiêm Diễm cũng không có ngăn cản nàng. Tay của nàng chuyển đến tay cầm trên cách cửa, lại phát hiện cửa đã bị khóa lại. Nàng lập tức liền hiểu đây là người nào chơi trò tiểu nhân.

Mộc Thạch Nam chậm rãi quay đầu, đôi mắt xinh đẹp lóe lên ngọn lửa tức giận thẳng tắp trừng mắt trước nam nhân cười đến hết sức đắc ý.

“Mở cửa, ta muốn trở về!”

“Đây là khẩu khí em dùng nói chuyện với cấp trên?”

“Ta đã tan việc.”

“Kia suy nghĩ một chút về hai người em gái của em đi.”

Ghe tòm, dám dùng chiêu này! Mộc Thạch Nam hít một hơi thật sâu,

“Mở cửa, ta muốn về nhà. Nên nhớ thuốc giải cứu mạng sống của người còn ở nhà ta, ta phải về nhà mới có thể lấy được. Hơn nữa người không phải nói ta làm việc đã quá muộn?”

Nghe được khẩu khí của nàng không hề lạnh như băng nữa, thậm chí có điểm ôn nhu, mặc dù biết nàng thỏa hiệp là miễn cưỡng, hấn vẫn hài lòng gật đầu một cái.

“Không sai. Thuốc giải tất nhiên trọng yếu, nhưng em quan trọng hơn. Nếu như em xảy ra cái gì không may, vậy ta thật không biết nên làm sao bây giờ.”

“Người có thể suy tính đưa nhiều một chút tiền thuốc thang cùng tiền làm thêm giờ, tốt nhất tiền thưởng cuối năm cũng nhiều một chút, như vậy cũng đủ để đền bù lỗi nhỏ này của người.”

Nếu như không phải nữ nhân trước mắt này cũng không là người ái mộ hư vinh háo làm giàu, khẩu khí của nàng sẽ làm hấn lắc đầu thờ dài.

“Đây là chuyện nhất định phải làm. Nhưng ý của ta là nói, lòng của ta làm sao bây giờ?”

“Chuyện kia không liên quan đến ta.”

Người đàn ông này nói chuyện có phải càng ngày càng quá mức hay không? Mộc Thạch Nam trong lòng không khỏi nghĩ.

“Em có biết bởi vì thí nghiệm của em, ta đã không phải là thân thể người bình thường hay không? Như vậy sẽ có người nào còn muốn ta chứ? ! Hạnh phúc của ta đã hủy ở trong tay ba em, thân là nữ nhi của hấn, em không phải là nên bồi thường lại hay sao?”

“Phương pháp bồi thường lại chính là bán thân thể của ta?”

Đây là phương pháp bồi thường lại kiểu gì chứ? !

“Đây là phương pháp nhanh chóng nhất lại đơn giản.”

Trước hết phải có được thân thể của nàng sau đó sẽ xâm chiếm linh hồn nàng, như vậy nàng sẽ hoàn toàn khuất phục hấn, sẽ như mèo con ôn thuận.

“Hơn nữa em gái của em cũng là dùng phương pháp như vậy.”

“Cái gì? !”

Nàng thế nào tuyệt không biết?

“Ban đầu cha ngươi thí nghiệm giống như cũng không phải là chỉ có ba anh em chúng ta, còn có ba chị em các ngươi.”

Hắn vừa thấy được nàng thì có loại cảm giác mãnh liệt, trong cơ thể nàng nhất định cũng có gen mèo . . . . .

Nếu không nào có nữ nhân giống mèo như vậy? ! Ưu nhã, cao quý, lại phong tình vạn chủng, thật sâu hấp dẫn ánh mắt của mọi người. . . . .

“Không thể nào! Cha ta dù điên cuồng như thế nào cũng không thể dùng con gái của mình để làm thí nghiệm, cho nên ta sẽ không tin tưởng ngươi.”

Hắn đã sớm biết nàng tuyệt đối sẽ không tiếp nhận sự thật này, nên nói hắn cũng không có giống như các em trai nhận được tin nhắn của Thạch giáo sư mười năm trước, cho nên hết thấy chẳng qua đều là suy đoán của hắn mà thôi. Nhưng hắn rất hi vọng suy đoán của mình đúng, bởi vì với điều này hắn có lý do có thể danh chính ngôn thuận muốn nàng, cùng nàng ở chung một chỗ.

“Nếu như ta cự tuyệt đâu? Ta sẽ đưa cho ngươi tiền.”

“Ngươi có tiền sao?”

“Ta ——”

Nàng thật là hận chết cái người vô lại làm nhục này!

“Hiện tại không có.”

Đợi sau khi nàng hoàn thành nhiệm vụ có thể bắt cha đoạt được tiền thưởng.

“Em nghĩ bắt cha em đoạt giải tiền thưởng? Nghe nói điều kiện tiên quyết là muốn ta ngoan ngoãn uống xong thuốc giải. . . . . Bất quá ta cho là, ta cũng sẽ không dùng một dạng giống em trai ta, ngoan ngoãn uống xong thuốc giải.”

“Ý của ngươi là ——”

“Ý của ta là ta muốn cũng không phải là tiền, ta muốn chính là người.

” Người? ! “

Ta sẽ giúp ngươi giới thiệu bạn học của ta, các nàng đều rất xinh đẹp, lại có khí chất.

Nàng nói đề nghị với hắn, nghĩ thâm nếu như hắn thiếu nữ nhân, nữ nhân khác cũng có thể thay thế nàng.

“Không cần, em đã đủ xinh đẹp, cũng rất có khí chất .”

Hắn vừa nói vừa từng bước một đến gần nàng.

Mộc Thạch Nam cố nén xúc động nhắc chân bỏ chạy, nhìn hắn giống như con mèo xấu xa chậm rãi đến gần nàng.

Nhìn thấy kẻ kia tùy thời chuyển động, vẻ mặt vận sức chờ phát động, Mộc Thạch Nam có loại ảo giác —— gen trong cơ thể hắn khẳng định không phải là mèo nhà ôn thuần, cũng không phải là mèo, mà là con báo đáng sợ. . . . .

“Ngươi không nên quá đáng đó!”

“Muốn quá đáng thật sự, bộ đáng phải là như vậy mới đúng ——”

Hắn vừa nói xong, môi kêu gọi liền khí phách rơi xuống, hung hăng hôn bờ môi hắn vừa thấy được nàng liền muốn.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3

“Ngươi ——”

Mộc Thạch Nam bị động tác đột nhiên của hắn dọa cho sợ sùng sốt một chút, sau đó mới nhớ tới nàng định phản kháng, tại sao có thể để cho hắn trắng trợn chiếm tiện nghi như vậy!

Nhưng khi nàng muốn dùng sức đẩy hắn ra, thuận tiện thưởng cho hắn một cái bạt tai vang dội như trước, hắn đã xem thấu ý đồ của nàng.

“Muốn đánh ta? Chớ hòng mơ tưởng!”

Bàn tay hắn thật chắc bắt được tay nàng ở giữa không trung.

“Buông ta ra!” Nàng cắn răng nói.

“Không muốn.”

“Ngươi!”

Nàng liều mạng muốn gãy giữa, nhưng hai tay hắn lại ôm thật chặt, nụ hôn của hắn lại rơi xuống lần nữa, là đôi khát lại khí phách như vậy, làm nàng có cảm giác sắp bị nụ hôn của hắn ăn tươi sống đến chết.

“Không muốn! Dừng tay. . . . .”

Nàng liều mạng muốn tránh ra. Tay của hắn đang hoành không khách khí sờ lên bộ ngực cao vút của nàng, bừa bãi tận tình vuốt ve, làm nàng cảm giác được —từ ngực truyền đến một trận khoái cảm.

“A! Không muốn ——”

Trong miệng nàng không tự chủ phát ra một tiếng yêu kiều xấu hổ. Nhìn thấy nụ cười ái muội trên mặt hắn kia, lòng nàng đột nhiên chấn động, dùng hết khí lực toàn thân không ngừng khước từ hắn. Nhìn thấy gương mặt nàng đỏ bừng, hắn cười càng thêm vui vẻ.

“Cười cái gì?”

“Không có.”

Hắn vội vàng thu hồi nụ cười, mặt giả bộ vô tội, nhưng là ngay sau đó lại cười tà nói:

“Chúng ta tiếp tục. . . . .”

“Tiếp tục cái đại đầu quỷ ngươi! Buông ta ra!”

Nàng tức giận đánh hắn, nhưng là hai tay quơ múa lại bị hắn dùng lực bắt được, làm nàng không thể động đậy.

“Tiểu mèo hoang, nếu như ta dùng phương pháp lịch sự nàng không cảm kích, vậy cũng đừng trách ta dùng phương pháp dã man đi đối phó nàng.”

“Ngươi dám? !”

“Ta có cái gì không dám?”

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Em cũng biết, ta là người làm ăn, thấy vật mình muốn, coi như không chứa thù đoạn nào, cũng muốn lấy được.”

“Ngươi ——”

“Ta nếu như không uống thuốc giải theo lời nói. . . , em không thể hoàn thành nhiệm vụ, mà em nếu như không hoàn thành nhiệm vụ, liền lấy không được di sản, không lấy được di sản, em sẽ rất nghèo, đến lúc đó ta liền có thể hảo hảo chiều cổ em, muốn em làm tình nhân của ta. Em nói, ta không phải là biết tính toán tí mí?”

Môi của hắn để sát vào bên tai nhạy cảm của nàng, hơi thở lửa nóng phun tại trên da thịt nàng, làm cho thân thể nàng một hồi khẽ run.

“Không nghĩ tới ngươi là kẻ làm ăn lòng dạ hiểm độc!” Nàng vừa nói xong liền cảm giác được lỗ tai bị hắn dùng lực cắn xuống.

“Thật là đau! Ngươi làm gì cắn người thế?”

“Em nói vậy, ta dĩ nhiên phải thật tốt trừng phạt em.”

Tròng mắt ngăm đen của hắn lóe tia sáng cảnh cáo, giống như đang cảnh cáo nàng tốt nhất không nên phản kháng nữa, nếu không kết quả tự chịu trách nhiệm.

“Theo thân phận địa vị ngươi, không cần đối với ta một cô gái bình thường như vậy dây dưa không rõ. Nếu như ngươi nghĩ chơi trò mèo vờn chuột, mời tìm người khác, không nên phiền tới ta!”

Nàng lại như không có chuyện thêm một câu,

“Ngày mai ngươi tốt nhất ngoan ngoãn uống thuốc giải, như vậy chúng ta mà có thể nhất đao lưỡng đoạn!” (một đao chia hai đường)

“Em thật là một nữ nhân vô tình.”

“Không cần khen ngợi.”

Nàng cắn răng nghiêng lợi đáp lại. Ánh mắt hần nhú lại, đem khuôn mặt tuấn mỹ tiến tới trước mặt nàng, từng chữ từng chữ nói,

“Ta không phải khen ngợi em.”

Nàng quay đầu đi chỗ khác, cự tuyệt để ý đến hần. Nàng dĩ nhiên biết hần không phải là khen ngợi nàng. Nàng chính là cố ý, như thế nào? Nhìn thấy nàng vô tình, hỏa khí của hần cũng tăng lên.

Bàn tay hần nhanh bắt được cái cằm khéo léo của nàng, sau đó lần nữa roi xuống nụ hôn tràn đầy trừng phạt.

“Không muốn. . . . . Ngươi buông ra. . . . .”

Bàn tay hần dùng sức đè lại nàng, cố ý không cho nàng có cơ hội chạy thoát.

“Không muốn!”

Nàng hô to một tiếng, sau đó đẩy hần ra, nâng lên tay liền hung hăng đánh hần một cái bạt tai vang dội. Trong lúc nhất thời, trong phòng làm việc im lặng không có bất kì thanh âm nào, Mộc Thạch Nam kinh hoàng nhìn nam nhân trước mặt sắc mặt tái xanh.

“Ta không phải cố ý. . . . . Là ngươi ép ta!”

“Chưa từng có nữ nhân dám đánh ta, em là người đầu tiên.”

“Là ngươi ép người quá đáng, không thể trách ta!”

“Ta ép người quá đáng? Ta liền để cho em nhìn một chút cái gì gọi là ép người quá đáng!”

Vừa nói xong, hần liền đem nàng ôm lấy lui tới trên ghế sa lon ném một cái. Bị ném như vậy, Mộc Thạch Nam chỉ cảm thấy một hồi thiên toàn địa chuyển, sắc mặt nàng tái nhợt, cổ tình trần tình trước mặt đối với hần.

“Ngươi nghĩ làm cái gì?” Hần không phải là muốn dùng sức mạnh a?

“Ta từ lúc vừa mới bắt đầu liền rõ ràng đối em nói, ta muốn em.”

“Ta cũng đối ngươi nói rõ ràng, ta không muốn ngươi.”

Hần hít hít mũi, vẻ mặt lạnh nhạt trên mặt làm người ta không rét mà run.

“Cho nên chúng ta câu thông có vấn đề. Đã không thể dùng ngôn ngữ nói rõ ràng, vậy chúng ta sẽ dùng thân thể thử nghiệm đi!”

“Dùng sức mạnh là thủ đoạn hạ lưu !”

“Ta biết. Nhưng nếu như hạ lưu như vậy mới có thể lấy được em, vậy ta sử dụng cũng không sao cả.”

Nghe được lời của hần, huyết sắc trên mặt Mộc Thạch Nam mất hết.

“Ngươi không thể. . . . .”

“Là em ép ta. Vốn em còn có thể hảo hảo lựa chọn, nhưng hiện tại. . . . . em ép ta không có lựa chọn nào khác!”

Miệng hần giờ lên nụ cười hung ác. Mộc Thạch Nam ý thức được mình chộc giặc một đại phơi mèo không có lương tâm. Nàng nên làm như thế nào mới có thể tránh bản thân khỏi bị miêu trào (móng mèo) làm cho bị thương đây? Dùng mỹ nhân kế không biết có hữu hiệu hay không?

“Không, không, không.”

Hần từ từ lắc đầu, đưa tay vuốt ve đôi môi khêu gợi của nàng.

“Không nên tổn tâm tư nghĩ tới như thế nào thoát khỏi ta, bởi vì ngay từ đầu ta đã nói cái gì cũng sẽ khiến em không thoát đi được.”

“Ngươi đừng tự cho là đúng! Ta không phải là đứa trẻ ba tuổi, sẽ không ngốc để mặc cho ngươi muốn làm gì thì làm.”

Nàng cắn răng nghiêng lợi nói.

“Muốn làm gì thì làm sao?”

Vừa nghĩ tới nàng nằm ở dưới người mình mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, hình ảnh hoạt sắc sinh hương kia làm hắn nóng ran càng thêm khó chịu. Nhìn thấy trên mặt hắn thoáng qua dự vọng, nàng xấu hổ đối với hắn mắng to,

“Biến thái cuồng!”

Hắn không có tức giận, chẳng qua là gạt cà vạt trên cổ mình. Nàng nhú mày,

“Ngươi nghĩ làm cái gì?”

“Em cho rằng sao?”

Khi hắn dùng cà vạt đem nàng buộc với cột ghế sa lon ở một góc, nàng mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Ngươi tên biến thái cuồng này! Ngươi buông ta ra, nếu không ta sẽ kêu!”

“Em kêu lên đi! Tòa nhà này hiện tại chỉ còn lại hai chúng ta, em thích gọi thế nào liền gọi thế ấy, ta không ngại.”

“Ngươi . . . . . Ngươi tỉnh táo một chút! Buông ta ra, chúng ta có thể mới hảo hảo nói.”

“Em cho rằng ta sẽ nghe lời như vậy sao?”

Nghe được hắn cự tuyệt, Mộc Thạch Nam hỏa khí cũng bốc lên.

“Lăn đến địa ngục đi! Ngươi đại biến thái đại phôi mèo này!” Nàng tức giận mắng.

“Đại phôi mèo?! Em dám gọi ta như vậy?”

“Có cái gì không dám . . . . . A!”

Bàn tay vô tình của hắn ở trên mũi nhỏ của nàng nhẹ nhàng đánh một cái.

“Ngươi không thể làm loạn. . . . .”

Hai tay nàng liều mạng giãy giụa, nhưng càng khê động, cà vạt trời chắc hai tay lại chặt.

“Không nên từ chối, tối hôm nay em trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta !”

“Hành động giống loại người như ngươi là phạm pháp, ta sẽ tố cáo ngươi, hơn nữa ta cũng nhất định sẽ làm như thế!”

Hắn không có để ý tới nàng kháng nghị, ngược lại vươn tay cởi ra nút áo sơ mi của nàng, từ từ hiện ra thân hình nữ nhân hấp dẫn bị che giấu dưới lớp quần áo lỗi thời.

“Không cần lo lắng, ta sẽ phụ trách.”

Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, mắt lóe lên tia mê luyến nhìn nữ nhân trước mắt giận không kềm được.

Mặc dù nàng tức giận như vậy, nhưng gương mặt đã hồng, sợi tóc tán loạn cùng quần áo xốc xếch, tản ra phong vận chỉ có ở nữ nhân cùng xinh đẹp.

Quan trọng hơn là một chút hơi thở đậm đăng mập mờ, bất kỳ nam nhân nào đều kháng cự không được yêu mị mê người. . . .

Áo sơ mi bị cởi bỏ lộ ra bầu ngực tuyết trắng, vốn là quần ngắn cũng bởi vì giãy giụa mà cuộn lên, lộ ra quần lót màu đỏ có nơ con bướm cùng hai chân thon dài như ngọc mài. Dưới ánh trăng xuyên qua ngoài cửa sổ, người nữ nhân này là con mồi xinh đẹp nhất trong mắt hắn.

“Ta sẽ phụ trách, cho nên em không cần lo lắng.” Hắn nói lại.

“Dùng cái gì phụ trách? Dùng tiền, ta không thiếu. . . . . A! Dùng tay!”

Nàng vừa xấu hổ muốn ngăn cản hắn, nhưng hắn vẫn giống như đâm thủ chỉ tham thực mỹ vị, không thể chờ đợi cởi ra y phục trên người nàng. Áo khoác cởi ra khỏi thân thể của nàng, áo lót Lace màu đỏ bao quanh mềm mại rất tròn không có chút nào che giấu hiện ra ở trước mắt hắn.

“Áo lót màu đỏ? Em tiểu mèo hoang kêu gọi nha!”

Có thể thấy được nội tâm của nàng còn có một Mộc Thạch Nam khác nhiệt tình như lửa. Hắn đang mong đợi đem cái nhiệt tình đó của nàng giải phóng ra ngoài. . . . .

“Ngươi dám động đến một sợi lông tơ của ta thử xem!”

“Thật hung dữ đó. . . . . Ha ha, ta liền động thử xem, em cũng không làm gì được ta. Em chẳng lẽ không biết nữ nhân phản kháng sẽ có hiệu quả ngược lại, sẽ kích khởi thú tính nam nhân cất giấu trong cơ thể cùng dục vọng chinh phục?”

“Câm mồm!”

Nàng chịu đủ cái nam nhân tự đại này rồi! Nàng cố hết sức kêu to, mong đợi có người tới cứu nàng.

“Cứu mạng a! Cứu mạng. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

Tiếng thét chói tai vẫn chưa hết, bàn tay to của hắn nhanh chóng ôm lấy gương mặt xinh đẹp của nàng, không để ý nàng kháng nghị điên cuồng hôn.

Nàng cũng muốn kháng cự, nhưng khi đầu lưỡi hắn cường ngạnh xâm nhập, buộc đầu lưỡi nàng cùng hắn dây dưa ở chung một chỗ, một cảm giác vô lực tê dại làm thần trí nàng càng ngày càng mơ hồ.

“Không. . . . .”

Nàng muốn trốn tránh, nhưng môi hắn chậm rãi từ môi nàng dời đi, không ngừng dời xuống. Ở cái cổ tế nộn của nàng, hắn rơi xuống từng nụ hôn tựa như mưa, đi thẳng tới bầu ngực mê người của nàng, bàn tay to của hắn giống như đang vuốt ve hiếm thế trần bảo, như vậy yêu thương vuốt ve.

“A. . . . .”

Nàng không kim hãm được phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái, vội vàng cắn môi dưới, không để cho mình lại phát ra thanh âm gì.

“Tại sao không kêu? Tiếng kêu của em rất êm tai.”

Kể cả khi hắn yêu chết rồi, nàng cũng tuyệt đối sẽ không phát ra cái loại tiếng kêu dâm đãng đó để cho hắn cười nhạo! Phảng phất là cố ý muốn trừng phạt nàng, thế công của hắn càng thêm mãnh liệt cùng tà ác.

“Xem ra là ta không đủ cố gắng, vậy ta cần phải hảo hảo cố gắng lên.”

Hắn cúi đầu há mồm ngậm nụ hoa, dùng sức mút.

“Ngươi không thể ——”

Ngực Mộc Thạch Nam không kim hãm được nóng lên, Nghiêm Diễm dùng đầu lưỡi lửa nóng mút liếm đôi gò bồng tràn đầy co dãn của nàng, cách quần áo thật mỏng ở nơi nổi lên điểm khả ái nhẹ gặm cắn.

“Dừng tay. . . . . Không nên như vậy ——”

Nàng xấu hổ giãy dụa thân thể, nhưng vẫn tránh không thoát được, ngược lại bởi vì thân thể giãy dụa không ngừng ma sát thân thể hắn, nhanh chóng làm thân thể hắn phản ứng.

Không có chút nào báo động trước, bàn tay to của hắn dùng sức tháo ra vật che đậy duy nhất trên nửa người trên của nàng, bầu ngực tuyết trắng lần này hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn. Gò bồng mướt mà điểm mỹ bị hắn vuốt ve mà hơi đỏ lên, tại ngay chính giữa gò bồng nụ hoa màu hồng cũng trở thành mê người. Giống như hồng mai chín mọng, không ngừng dẫn dụ nam nhân hảo hảo, tế tế thưởng thức.

“Bộ ngực của em rất đẹp.”

“Bộ ngực của ta rất —— ngươi không cho phép nhìn!”

Nàng tức giận nũng nịu.

Bộ ngực của nàng lớn lên là tròn là đẹp đều là chuyện của nàng, hắn quản không khỏi cũng quá nhiều rồi!

“Thật là nữ nhân hung dữ, không cho phép người ta nhìn.”

“Không sai!”

Hắn ác ý dùng ngón tay vòng quanh bốn phía ngực của nàng, nhanh chóng làm da của nàng nổi lên da gà.

“Người không nên như vậy. . . . .”

“Em thật là nhạy cảm! Ta còn không có đụng phải địa phương khả ái nhất, em đã có phản ứng lớn như vậy.”

Hắn giống như là đang đùa phần thưởng mình trên ái nhất bảo vật người thu thập, một chút cũng không có cảm giác e lệ. Bị trói chặt nằm ở trước mặt hắn Mộc Thạch Nam cảm giác được cảm giác mãnh liệt bị làm nhục, chẳng qua là cũng không có biện pháp nào.

Nếu bây giờ có thể để cho nàng tự do, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

“Nói cho ta biết, thân thể của em có bị chạm qua hay không?”

Tay hắn chỉ nhẹ nhàng đè lại nụ hoa dính nước, làm thân thể nàng đột nhiên run lên.

“Ta vì cái gì phải nói với người cái tên đại dâm thú?”

Nàng cắn răng nghiêng lợi nói, khuôn mặt xinh đẹp xấu hổ cùng kích động đỏ ửng, thoát nhìn thật mê người.

“Không nói cũng có thể, dù sao cũng không có sự khác biệt.”

Ngón trở cùng ngón cái của hắn tà khí xoa bóp điểm nhỏ nhạy cảm kia, một cổ mãnh liệt rung động khắp toàn thân nàng, làm thân thể nàng không tự chủ được run rẩy.

Cảm giác thật thoải mái, có đúng hay không?”

Hắn xấu xa hỏi, trong con người đen lóe mười phần ánh sáng tà khí. Nàng muốn mở miệng nói không đúng, nhưng vừa lên tiếng giống như có tiếng rên rỉ xấu hổ muốn bật thốt lên, nàng chỉ có thể cắn môi dưới, không để cho mình ở trước mặt nam nhân ghê tởm này mất thể diện.

Vì kích thích nàng được nhiều khoái cảm hơn mà khuất phục, hai tay hắn không ngừng ở đó trên bộ ngực sữa như tuyết đùa bỡn bóp nắn.

“Ừ. . . . . Dừng tay. . . . .”

Nàng vô lực lắc đầu, tóc dài tung bay ở giữa không trung, hai tròng mắt sưng mù, bộ dáng thờ ơ gấp, làm nàng thoát nhìn thật là mê người.

“Thích như vậy phải không?”

“Không thích! Người. . . . . A. . . . .”

Nàng miễn cưỡng nặn ra tiếng kháng nghị ngay sau đó bị động tác kế tiếp của hắn cắt đứt. Hắn đột nhiên tăng thêm lực đạo hai tay, giống như muốn bóp hư nàng như vậy thô bạo vuốt ve, một cổ kích thích làm người ta không thờ nổi đột nhiên tới, cổ khoái cảm mãnh liệt này làm đầu nàng từ từ ngửa về sau, trong miệng phát ra âm thanh yêu kiều. Thấy nàng phản ứng mãnh liệt như thế, khoé miệng Nghiêm Diễm giờ lên một nụ cười hài lòng.

“Xem ra em thích ta đối với em thô bạo một chút. Được, ta sẽ theo ý nguyện của em.”

Hắn xấu xa nói, sau đó cúi đầu đem nụ hoa khế của nàng ngậm.

“A. . . . . Dừng tay! Không nên như vậy. . . . .”

Nghiêm Diễm giống như là một con dâm thú đói bụng, tham lam mút bầu ngực bên phải của Mộc Thạch Nam, bàn tay cũng không bỏ qua vuốt ve bên kia. Đầu vú xúc cảm cùng nhiệt độ quen thuộc từ lòng bàn tay hắn truyền đến, tim bắt đầu vuốt ve da thịt như tơ tương đối thoải mái, làm hắn yêu thích không buông tay. Giống như thật sâu mê muội, hắn tham lam ở hai bên nụ hoa màu hồng qua lại liếm hôn, cho đến khi một đôi tuyết trắng khéo léo tất cả đều lấy dính nước bọt của hắn.

“Không muốn. . . . .”

Chưa bao giờ bị người tà tử đùa bỡn như vậy Mộc Thạch Nam rên rỉ. Mặc dù lý trí nói cho nàng biết đây là một việc rất xấu hổ, nhưng thân thể nàng cũng không tránh được dưới kỹ xảo cao siêu của hắn đẩy lên ngọn lửa tình dục.

Khát vọng chôn sâu ở trong cơ thể theo hắn vuốt ve trên đầu từ từ chiếm cứ cả người nàng, để cho nàng không kháng cự được hắn đoạt lấy.

Mộc Thạch Nam cảm giác được thân thể của mình trở nên thật nóng, giống như là có một đoàn lửa không ngừng ở thân thể nàng cuồng liệt đốt, một chút dấu hiệu biến mất cũng không có.

“Kể tiếp em có muốn đoán một chút ta muốn chơi đùa địa phương nào hay không?”

“Không cần! Ngươi cái tên nam nhân ghê tởm, ta cảnh cáo ngươi tốt nhất đến đây chấm dứt, không nên quá mức!”

“Em cho rằng đã đến tình trạng này, ta sẽ dừng lại sao? Dù sao em cũng không phải là xử nữ, cần gì phải quan tâm? Hảo hảo hưởng thụ kỹ xảo một nam nhân khác cũng không tồi, không phải sao?”

Lời nói nói như thế, nhưng vừa nghĩ tới nàng khát vọng nằm ở dưới thân nam nhân khác, hân ở trong lòng âm thầm quyết định, sau hôm nay, trong lòng nàng tuyệt đối sẽ không có những nam nhân khác! Nàng duy nhất nghĩ tới, nghĩ muốn nam nhân tuyệt đối chỉ có hân, Nghiêm Diễm!

Mộc Thạch Nam muốn nói với hân mình còn là xử nữ, nhưng nàng không dám xác định nói ra có hay không có thể ngăn cản hân, hay là hân vừa nghe đến nàng là lần đầu tiên, ngược lại sẽ đưa tới dục vọng chinh phục?

“Tại sao tìm tới ta? Chẳng lẽ là bởi vì ta xinh đẹp?”

Nàng biết dánh đáp mình cũng không tệ lắm, nhưng cũng không đến mức sẽ làm một người đàn ông xúc động hơn nửa đêm đem nàng cột vào trên ghế trong phòng làm việc, giống như đây tới đối đãi.

“Muốn nghe ta ca ngợi chờ một chút hãy nói, chúng ta trước làm xong.”

“Cái gì? Ngươi tên đại biến thái này. . . . .”

“Ta vốn là không phải là người bình thường, không nên quên điểm này.”

Lời của hân làm Mộc Thạch Nam lập tức á khẩu không trả lời được, nhớ tới ba ba mình ở trong cơ thể Nghiêm Diễm tiêm vào gen mèo, cho nên hân nói cũng không có lỗi.

“Đúng rồi, em có biết mèo ở thời điểm động dục là rất dâm dăng hay không?” Nàng hai mắt nhắm lại,

“Uống xong thuốc giải như lời nói. . . , hết thấy vấn đề sẽ được giải quyết. Ngươi ——”

“Ta sẽ không uống.”

“Không uống ngươi nhất định phải chết. Ngươi chó quên, ngươi chết ta cao hứng nhất.” Nàng khẩu thị tâm phi.

“Em!” Nhìn thấy nàng quật cường như thế, hân đột nhiên thấy được bấp bừa nàng vẫn bị hân ngăn chặn, sau đó khiến chúng mở ra thành hình chữ đại.

“Ngươi muốn làm gì? !” Nàng mở mắt ra sợ hãi kêu.

“Ta không thích bị người nguyên rủa, hơn nữa nếu như ta thật muốn gặp Diễm vương gia, ta cũng sẽ kéo em xuống cùng! Mộc Thạch Nam, em cần phải cùng ta hảo hảo hưởng thụ một đêm tuyệt vời này. . . . . Bắt quá đừng lo lắng, ta sẽ coi là tiền làm thêm giờ đưa cho em”

Hân lãnh trào làm nàng sắp tức điên .

“Nghiêm Diễm, có can đảm buông ra ta!” Hân không đáp lại, chẳng qua là cười đến hết sức gian trá.

Đại phôi mèo ghe tởm!

Hân khẳng định không phải là loài mèo huyết thống cao quý, mà là cái loại mèo lưu manh! Nghiêm Diễm vươn tay đụng chạm vào nơi bí xử của thiếu nữ giữa hai chân nàng. Mộc Thạch Nam bởi vì này đụng chạm đột nhiên xuất hiện thiếu chút nữa mất khống chế hét to lên.

“Không muốn. . . . .” Tiếng kháng nghị của nàng xen lẫn rên rỉ hơi yếu, một chút hiệu quả cũng không có. Bộ ngực mới vừa rồi bị kích thích như vậy, giữa hai chân nàng đã không tự chủ thấm ra ái dịch trong suốt, thấm ướt quần lót màu đỏ.

“Trong miệng em nói không muốn, bắt quá thân thể của em cũng đã vì ta chảy ra ái dịch, không ngừng nói với ta em muốn ta, khát vọng ta.”

“Không, ta muốn giết ngươi, khát vọng thiên ngươi!”

“Thật hung dữ a! Bắt quá em là con mèo cái, có thể hung dữ như vậy cũng là chuyện trong dự liệu.”

“Ngươi đừng đem trách nhiệm động dục của mình tất cả đều đẩy tới trên người ta! Hơn nữa ta mới không phải con mèo cái!”

Nàng kháng nghị.

“Điều này rất dài dòng, chúng ta nên chờ một chút hãy nói.”

Lại chờ một chút hãy nói? Người đàn ông này thích khơi mào đề tài rồi lại không đem nói cho hết lời! Mộc Thạch Nam trong lòng mặc dù tức, nhưng

không thể làm gì.

Nàng hiện tại muốn hắn nói chuyện với nàng, bởi vì không nói chuyện, sự chú ý của hắn lại trở lại bản thân nàng.

“Người cùng ta nói chuyện.” Nàng yêu cầu.

“Không muốn.” Hắn cự tuyệt.

“Người . . . . .”

“Hur! Chớ quấy rầy, ta lập tức sẽ khiến em phiêu phiêu dục tiên, đừng nóng vội.”

Nàng cũng không phải là ý này, nhưng muốn mở miệng, lại phát hiện tay hắn đã không an phận đi vào giữa hai chân bị bắt buộc mở rộng của nàng, dùng sức xé rách quần lót của nàng. . . . .

“Không muốn. . . . .”

Nàng thất kinh kêu lên, lại không ngăn cản được bàn tay hắn cường ngạnh xâm nhập.

Ngón tay hắn chậm rãi ở trong khe hẹp ướt đầm qua lại cử động, ép nơi bí ẩn của nàng thấm ra nhiều hơn ái dịch. Hắn muốn nàng hưng phấn hơn chút nữa, chỉ cần nàng càng hưng phấn, lát nữa hắn đoạt lấy càng có lợi. Nàng muốn ngăn cản, lại cảm giác được ngón tay hắn bắt quá mới khẽ chạm một chút, ái dịch đặc dính trong nháy mắt dính đầy ngón tay hắn.

“A! Không muốn. . . . .” Mặc dù chỉ là ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm nơi bí ẩn ướt đầm, nhưng cái cảm giác khoái cảm đó tựa như dòng điện chạy qua giống như cảm giác thoải mái của nàng khi bộ ngực bị đụng chạm.

“Em bắt đầu cảm thấy hưng phấn sao?”

Hô hấp lửa nóng của hắn không ngừng phun ở bên tai nàng, một tay không ngừng vuốt ve bộ ngực nàng, một tay kia thì tại nơi bí ẩn tràn đầy ái dịch kia tà từ trên chọc.

“A. . . . . Không muốn. . . . . Dừng tay. . . . .”

Nàng lắc lắc đầu vô lực cầu khẩn, da thịt trắng nõn cũng từ từ biến thành màu hồng đỏ mất hồn, bất luận kẻ nào cũng có thể rõ ràng nhìn ra nàng hiện tại đã ở trạng thái vô cùng hưng phấn. Giống như không cách nào chịu đựng hắn đùa giỡn, trên trán nàng có một tầng mồ hôi mỏng, mùi thơm cơ thể nhẹ đậm giống như là thuốc kích thích không ngừng truyền vào trong mũi hắn.

Khi ngón tay hắn thăm dò tiểu huyết nổi lên trong cánh hoa kia thì thân thể Mộc Thạch Nam giống như là chạm điện, thân thể kiều diễm không ngừng cong về phía hắn.

“A. . . . .”

Nghe được nàng phát ra tiếng kêu sợ hãi vui thích, hắn hiểu được nơi này là chỗ mẫn cảm nhất của nàng, vì thế ngón tay hắn càng thêm chuyên chú chuyển động ở địa phương nhạy cảm kia.

“Không muốn! Dừng tay. . . . . A. . . . .”

Mộc Thạch Nam muốn kêu hắn dừng tay, chỉ sợ khoái cảm mãnh liệt như vậy sẽ làm mình không thờ nổi.

Nhưng sâu trong nội tâm lại có thanh âm nhỏ không hy vọng hắn dừng lại, bởi vì khoái cảm thư thái như vậy làm nàng hiểu cái gì gọi là nam nữ cùng vui mừng.

Trên ngón tay không ngừng vuốt ve, cùng theo đến là cuộn cuộn ái dịch không dứt từ trong bí huyết chặt chẽ chảy ra. Làm nàng kiều dâm tiếng kêu cùng đứt quãng thờ dốc, nhiệt độ cơ thể Nghiêm Diễm cũng theo đó lên cao, dục hỏa thiêu đốt càng mãnh liệt.

“Muốn ta dừng tay sao?”

Hắn khàn khàn hỏi, thanh âm lộ ra khát vọng hưng phấn.

Mộc Thạch Nam cắn môi dưới nhắm mắt dùng sức gật đầu một cái.

“Hảo.”

Ngón tay hắn ngừng tà ác trên chọc.

Mộc Thạch Nam mới thờ phào một cái, lại bởi vì dị vật đột nhiên xuất hiện trong cơ thể mình mà hưng hăng thờ hốc vì kinh ngạc.

“Người!”

“Ta làm sao có thể sẽ nghe lời như vậy,em nói có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5

“A. . . . . Ngươi không thể! Rút ra. . . . .”

Nàng giãy dụa thân thể, nhưng là hấn một tay đặt tại bụng bằng phẳng của nàng, chế trụ nửa người dưới của nàng, ngay sau đó ngón tay bắt đầu chậm rãi hướng bên trong xâm nhập.

“Không muốn. . . . .”

Nàng run rẩy đôi môi,về mặt có thay đổi. Chân mày nhíu chặt giống như thừa nhận bụng dưới truyền tới đau đớn, từ nàng vì quyết trong môi đỏ lộ ra hơi thở ngọt ngào.

“Thả lỏng, nếu không em sẽ đau hơn.”

Hắn ôn nhu ở trên mặt nàng rơi xuống mưa hôn quen thuộc, biết nàng là cô gái thuần khiết không tỳ vết.

Mặc dù nàng không phải lần đầu tiên đối với hắn mà nói không phải là trọng yếu, nhưng có thể trở thành người đàn ông đầu tiên của nàng, vẫn làm hắn cảm giác được vui mừng trước nay chưa có.

Ngón tay bị lửa nóng nhúc bích thật chắc bao vây, hắn nhẹ nhàng ở trong cơ thể nàng ra vào, phối hợp một vào một ra luật động,thân thể Mộc Thạch Nam run rẩy không ngừng.

“A. . . . . Dừng tay! Không nên như vậy. . . . .”

“Em không thích như vậy phải không?”

“Không muốn. . . . . Van cầu ngươi, thả ta. . . . .”

Nàng càng ngày càng khó chịu, chỗ thừa nhận khoái cảm làm nàng sắp bất tỉnh.

Người đàn ông này rốt cuộc muốn hành hạ nàng đến mức nào mới bằng lòng bỏ qua?

Hắn cực kỳ yêu bộ dạng nàng giờ phút này. Rõ ràng cũng đã rất hưng phấn, vẫn còn muốn làm bộ, như vậy căng thẳng làm trên mặt nàng có hỗn tạp vẻ mặt buồn khô cùng hoảng hốt, hoàn toàn thỏa mãn dục vọng chinh phục của nam nhân ở hắn.

Đầu ngón tay Nghiêm Diễm không ngừng khuấy động mật tuyến,Mộc Thạch Nam cắn chặt môi dưới vẫn tiết lộ nhiệt tình thờ dốc. Cũng không chịu nổi loại hành hạ tà ác này, nàng dùng hết sức lực cuối cùng đối với hắn gầm nhẹ,

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho ta?”

Chỉ thấy trong mắt của hắn lóe ra tia sáng đói khát, giống như là một con báo nhìn chăm chú bị động vật nhỏ bị bắt được.

”Ta rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Không nên chơi loại trò chơi hạ lưu này!”

Nàng cắn răng nói, thật không chịu nổi bị làm nhục như vậy.

”Nếu như ngươi nghĩ cường bạo ta liền nhanh lên một chút, không nên như vậy! Ta sẽ không phản kháng nữa. . . . .”

Nàng coi như muốn mất đi trong sạch của mình,cũng không phải muốn mất đi tôn nghiêm! Mà không phải giống như món đồ chơi, bị hắn tà ác đùa bỡn!

“Nói cường bạo có chút hơi quá. Ta nhất định sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện .”

Nàng quay đầu đi chỗ khác, không muốn để ý tới hắn nữa.

“Không để ý sao?”

Trong khẩu khí của hắn giống như mang theo nòng nặc tiếc nuối, làm Mộc Thạch Nam muốn đi cắn người.

“Ngươi không nên ép người quá đáng!”

Nàng vốn không muốn khóc, nhưng là nước mắt cố nén đã lâu lại không cầm được lăn xuống.

“Em khóc?!”

Hắn kinh ngạc nhìn khỏe mắt nàng có nước mắt. Nhìn thấy nước mắt của nàng, tim của hắn giống như bị một bàn tay vô hình nhéo một cái thật chặt, làm động tới nhu tình trong thâm tâm. Hắn hiểu được mình đùa giỡn quá đáng.

Dù sao Mộc Thạch Nam cũng không phải là nữ nhân hắn trước kia chơi đùa.

Nàng mặc dù ngoài mặt là như vậy khôn khéo lãnh đạm, giống như là trên thế giới không có chuyện gì có thể đánh ngã nàng, chọc giận nàng.

Nhưng là, rốt cuộc nàng là băng ngọc không có bị người đụng chạm qua, cần người hảo hảo triu mến, không nên giống như kỹ nữ bị ác ý đùa bỡn.

Cảm giác tội ác làm hắn vốn muốn muốn ác liệt đùa bỡn nàng hơn nhanh chóng biến mất. Hắn thật sâu hôn nàng, dùng nụ hôn ôn nhu nhất an ủi sự bất an cùng tức giận của nàng. Nhưng nàng dùng sức hất ra đầu, cự tuyệt nụ hôn của hắn.

“Không nên làm bộ chuyện sâu đậm, muốn làm cũng nhanh chút, ta còn muốn về nhà!” Nàng làm bộ mình không quan tâm.

“Em!”

“Đừng tưởng rằng ngươi hôm nay lấy được thân thể của ta, giữa chúng ta sẽ có cái gì! Dù sao bây giờ nhiều nữ nhân không phải là xử nữ, cái này cũng không đại biểu cái gì.”

Nàng liều mạng muốn thu hồi nước mắt yếu đuối của mình.

Vì người nam nhân kia khóc, không đáng giá !

Nghe được nàng như vậy vô tình lạnh nhạt trả lời, Nghiêm Diễm vốn tâm tính thương hương tiếc ngọc cũng bị tức giận hóa khí thù nhi đại chi. Hắn gật đầu một cái, híp híp mắt,

“Em nghĩ đơn giản như vậy thoát khỏi ta? Nằm mơ!”

Hôm nay nếu như không để cho nàng chính miệng cầu xin hắn, hắn tuyệt đối không bỏ qua.

“Em đã cũng cho phép ta đoạt lấy em, vậy ta cũng không khách khí!”

Mang theo ý vị trừng phạt, hắn đem hai chân tuyết trắng thon dài của nàng nâng lên đặt ở trên vai, sau đó giải phóng nam tính đã sưng to lên, để ở phía trước chống đỡ ở lối vào hoa huyệt ướt át.

“Nhấn nài một chút, ta muốn tiến vào.”

“Dừng tay! Ngươi cái tên ghê tởm này. . . . . A ——”

Nàng tức giận mắng khi hắn dùng to lớn đặc trưng phái nam dùng sức đâm vào thân thể nàng biến mất, khuôn mặt xinh đẹp cũng bởi vì đau mà vặn vẹo.

Vách hoa lửa nóng đem kiên đỉnh phái nam vây lại, chắc chắn, nóng bỏng bao quanh. Thân thể hai người thật chặt kết hợp ở chung một chỗ, bàn tay hắn ôn nhu vuốt ve gương mặt nàng toát mồ hôi lạnh, không khỏi đau lòng hỏi:

“Em có khỏe không?”

Nàng vốn cho là mình sẽ tức giận đối với hắn hư tình giả ý tức miệng mắng to, nhưng nghe được hắn nói như vậy, không biết sao, nàng thể nhưng không khí thể lăn xuống nước mắt.

Nàng cuối cùng cũng mất đi lần đầu tiên của mình, nhưng không nghĩ tới sẽ là tại loại chặt vật này, dưới tình huống bị cưỡng bách. . . .

“Không nên nói chuyện với ta!”

Nàng sợ mình nếu như mở miệng, sẽ nhẹn đau không được khóc thút thít. Nghiêm Diễm hiểu phần nộ của nàng, nhưng hiện tại hắn đã không có đường lui —— hơn nữa hắn cũng không có tính toán dừng lại, hắn nhất định hoàn toàn đoạt lấy nàng!

“Thả lỏng, miệng mở to hấp khí.”

Hắn thấp giọng chỉ dẫn nàng điều chỉnh hô hấp, để cho nàng phải trải qua đau đớn xuống đến thấp nhất. Khi nàng hô hấp cuối cùng cũng điều chỉnh xong, hắn bắt đầu thử di động.

Có thể bởi vì nàng đã hoàn toàn ướt át, cho nên hắn di động cũng càng ngày càng thuận lợi. Hắn đồng thời cúi đầu ngậm một bên núm hoa run rẩy của nàng tham lam mút, không ngừng kích thích trong cơ thể nàng phân bí ra nhiều hơn ái dịch.

Mộc Thạch Nam vốn cho là mình sẽ bị hắn dùng lực xé rách, nhưng dần dần, cái loại đau đớn như muốn đem nửa người dưới của nàng xé thành hai nửa không hề khó chịu như vậy nữa, thay vào đó là một loại cảm giác hoàn toàn xa lạ, giống như là dòng điện tê tê đại đại chạy qua, hoặc như là khoái cảm làm người ta muốn thét chói tai, thân thể nàng cũng không tự giác bất động . . . . .

Không, không phải là như vậy! Nàng tại sao có thể có khoái cảm đây?

Nhưng là —— trời ạ! Một loại cảm giác khó nói lên lời làm nàng không nhận được nâng lên cái mông nhỏ của mình nghênh hợp hắn chạy nước rút.

“Nhanh một chút. . . . . Van cầu người. . . . .”

Trận trận vui thích làm nàng thần trí hoảng hốt, nàng muốn ôm chặt lấy hắn, nếu không nàng nhất định sẽ chết ở trong ngực hắn, hôn mê khi hắn mang cho nàng kịch liệt trong khoái cảm . .

Nghe được Mộc Thạch Nam vong tình kêu, Nghiêm Diễm hiểu nàng đã vượt qua quá trình gian nan kia. Kế tiếp nàng có thể tận tình hưởng thụ cá nước thân mật, thể nghiệm cái loại tư vị dục tiên dục tử mất hồn. . . . . Bởi vì từ trong khe huyết nàng chảy xuống ái dịch làm ướt, cho nên khi hắn cần rời đưng chạm, hung hăng đâm vào trong cơ thể nàng sẽ phát ra âm thanh, nghe có cảm giác dâm dăng mập mờ.

“A. . . . . Không muốn. . . . . Ta sắp không thở nổi. . . . . Ngừng. . . . .”

Cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng không ngừng phát ra thở dốc đạt tới cực hạn khoái cảm, khuôn mặt hồng lộ ra kích tình quang mang, xinh đẹp tuyệt luân. Khi hắn chậm rãi như dã thú xâm nhập, nàng đạt tới cao trào lần đầu, cuối cùng cả người nàng giống như đứa trẻ khi hắn động dẩy xuống theo bản năng đáp lại hắn lần lượt đoạt lấy.

“Không cần. . . . . Ta đã lại muốn. . . . . A. . . . .”

Nghe được nàng vong tình hô to, hắn cũng cảm giác được của mình kích thích đạt tới cao trào, sắp bộc phát ra, cho nên hai tay hắn cầm thật chặt eo mảnh khảnh của nàng, nhanh chóng ra đũa. Đột nhiên, Nghiêm Diễm găm nhẹ một tiếng, sau đó dùng sức vọt hai cái, lại đem mình thật sâu đâm ở hoa tâm của nàng, một giây kế tiếp, Mộc Thạch Nam cảm giác được một cổ nóng bỏng thẳng đến trong tử cung nàng. . . . .

Nàng lại một lần nữa đạt tới cao trào. Kích tình kinh thiên động địa đã kết thúc, hai người thở gấp gấp, ở trên ghế sa lon sang trọng, thân thể hai người vẫn thân mật dán chặt, trao đổi lấy nhiệt độ lẫn nhau. Thân thể Nghiêm Diễm cao lớn bá đạo đè ở trên người thân thể nhỏ nhắn của nàng, Mộc Thạch Nam vẫn bị trói hai tay cũng đã không có khí lực kháng nghị nữa.

“Mèo con, em nhất định phải làm nữ nhân của ta .”

“Ai nói? Lão thiên có thông báo với người sao?”

Nàng lãnh trào, giãy dụa thân thể một cái,

“Người có thể rời đi hay không? Rất nặng nha!”

Hắn cũng không có di động, chẳng qua là đánh cái ngáp thật to, giống như một con mèo ăn chán chê một bữa, thỏa mãn đến bạo phát. Bàn tay hắn tham lam ôm thân thể nhỏ nhắn ấm áp của nàng.

“Không muốn! Em ôm thật tốt. . . . . Nếu như hiện tại không đem giữ lại loại thời khắc hạnh phúc mỹ mãn này, sau này nàng nhất định sẽ không để cho ta có cơ hội ôm em.”

Đó là dĩ nhiên! Nàng bây giờ bởi vì bị trói chặt, không nhúc nhích được, mới có thể tiện nghi hắn. Nếu như hai tay của nàng có thể động, nàng nhất định sẽ một phát kéo lấy cả vật của hắn tươi sống thối chết con mèo đực dâm dăng này!

“Người đã được điều người muốn, đủ chứ?”

Nàng cố gắng tự nói với mình quên hết thầy tất cả mới vừa rồi làm lòng người xao động kia đi, cố ý coi thường lúc hắn ý xấu lược đoạt trong sạch của nàng thì nàng cũng đạt tới cao trào trước nay chưa có.

Đây là không đúng.

Hắn cũng không phải là bạn trai của nàng hoặc tình nhân, cũng bắt quá mới gặp mặt hai lần, cùng hắn phát sinh quan hệ là không đúng, cũng là không nên .

Nhưng là, nàng lại không ngăn cản được, hoặc là mình không có toàn tâm toàn lực ngăn cản. . . . .

Đợi đã! Không cần suy nghĩ nữa!

Mộc Thạch Nam dùng sức lắc đầu một cái.

“Tổng giám đốc, người . . . .”

“Còn kêu ta tổng giám đốc?”

Nếu không sao? Chẳng lẽ phải gọi thân ái?

“Gọi ta A Diễm hoặc là Diễm cũng có thể. Nếu như nàng gọi ta thân ái hoặc tình yêu, ta cũng vậy sẽ không để ý —— nhưng nên bí mật gọi, dù sao ta cũng coi trong thể diện ——”

“Câm mồm ! Ta chưa bao giờ biết một người đàn ông cũng sẽ lấm mồm như vậy!” Hần lộ ra nụ cười tiêu sái,

“Chỉ có đối với em, ta mới có thể giống như lão đầu từ lấm lòi. Ở bên ngoài, hình tượng của ta sẽ không so với em kém chút nào.”

Ngụ ý chính là hần cũng là có cá tính lạnh lùng,hờ hững. Mộc Thạch Nam quyết định không cùng hần nói nhảm nữa,

“Người có thể buông ta ra chứ?”

“Đợi đã. Nói cho ta biết,em đạt tới cao triều sao?”

Hần nói thẳng làm khuôn mặt nàng một hồi hỏa thiêu,

“Người nói cái gì a!”

Hần một tay đặt lên bầu ngực tròn tròn của nàng từ từ vuốt ve, ngón tay không ngừng trêu chọc nụ hoa nhỏ nhạy cảm của nàng.

“Ta đang hỏi em có hay không ——”

“Ta sẽ không nói cho người biết loại chuyện như vậy —— a!”

Hần tính trừng phạt cúi đầu hung hăng cắn nụ hoa nhỏ của nàng một cái, làm nàng đau kêu một tiếng.

“Nghiêm Diễm! Người . . . .”

“Nói cho ta biết,em đạt tới cao triều sao?”

“Ta không cần nói cho —— a!”

Hần tính trừng phạt nữa cúi đầu cắn nụ hoa nhỏ của nàng một cái, làm nàng sợ hãi kêu một tiếng.

“Nói thật! Bằng không đợi ta khôi phục thể lực,em liền thăm.”

Con người đen của hần lóe lên tia sáng dâm dục, làm trái tim nàng chấn động, trong cơ thể về lại xuất hiện cảm giác nóng ran làm lòng người lo sợ.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ta đã nói rồi.Chưa già đã không nhớ được, thật là hông hết.”

Khẩu khí của hần giống như đối với một cô bé, kiêu nịch sủng ái. Nàng hung hăng nhìn chăm chăm hần, trong lòng đối với hần vừa yêu vừa hận.

"Ta không hiểu người tại sao lại coi trọng ta. Theo điều kiện của người, đầu hoài tổng bảo(???) nữ nhân nhất định từ cửa công ty vẫn xếp hàng đến đầu đường khác."

“Em nói không sai.”

Hần giống như đứa trẻ tham lam thay phiên mút hai khóa nụ hoa nhỏ của nàng. Nàng thật muốn thương cái tự đại nam nhân này một trăm vạn lần,tai,nhưng từ ngực truyền tới khoái cảm lại làm nàng phát ra rên rỉ xấu hổ.

“Người đừng như vậy. . . . . Chúng ta cần bản không cách nào hảo hảo nói chuyện!”

“Bây giờ em làm ta muốn một lần lại một lần ăn hết, ta không muốn lãng phí thời gian ở trên loại chuyện câu thông nhảm chán này.”

Hần đã khôi phục không sai biệt lắm, có thể trở lại ban đầu.

“Ngheem Diễm, người rút cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng buông ta ra?”

“Ta muốn em thuộc về ta.”

“Ta. . . . .”

Nàng cắn cắn môi dưới, không cam lòng nói:

“Ta đã là người của người, không phải sao?”

Hắn đưa ra hai tay, cẩn thận ôm lấy mặt nàng.

“Mèo con, em cuối cùng cũng trở nên khá ái chút ít.”

Một ngày nào đó, nàng muốn thân thủ giết tên tử nam nhân này!

“Vốn ta nghĩ muốn em làm tình nhân của ta là tốt rồi, nhưng sau khi trải qua mới vừa rồi, ta thay đổi chủ ý. Làm tình nhân quá ỳ ạch em.”

Biết là tốt rồi! Nàng hung hăng hướng đầu hắn lờm một cái.

“Chỉ cần về sau ta nghĩ muốn, nàng cũng toàn lực phối hợp, vậy ta liền tuân thủ ước định, không chia rẽ em gái em cùng em trai ta, hơn nữa chân thành chúc phúc bọn họ.”

“Kia cùng làm tình nhân của người lại có gì khác biệt?”

“Có sự khác biệt rất lớn.”

Nàng khốn hoặc nhìn hắn. Hắn tiến tới bên tai nàng, dùng ngữ điệu khàn khàn, khát vọng nói với nàng:

“Nếu chỉ là tình nhân, ta chỉ có thể trở về nhà muốn em, mà nếu như em đáp ứng chỉ cần ta nghĩ muốn lúc nào liền toàn lực phối hợp, vậy ta có thể không có lúc nào là muốn nàng. . . . . Đó không phải là rất tuyệt sao?”

“Người cho rằng ta hai mươi bốn giờ đợi lệnh tính bầu bạn sao? Ta không cần đi làm a?”

Vừa nói xong, một ý tưởng không vui nhảy vào tim của nàng. Hắn sẽ không muốn kim ốc tàng kiều đi? Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn chậm rãi giờ lên nụ cười ác ma.

“Ồ công ty cũng có thể giống vậy a.”

Sắc mặt nàng lập tức trắng xanh.

“Người qua cuồng vọng đi?! Nếu như bị người phát hiện. . . .”

“Nếu như bị người phát hiện, ta tự có biện pháp xử lý. Ngược lại em, cũng nên càng thêm cẩn thận, không nên bị đồng nghiệp phát hiện, nếu không. . .”

Tay hắn chỉ mon tron môi sưng đỏ của nàng, nhẹ giọng nói:

“Em có thể ở công ty sẽ không tốt đẹp.”

Nàng thật, thật, muốn giết hắn mới cam nguyện!

“Nói cho ta biết quyết định của em.”

Hắn không sợ hãi chút nào trộm hôn nàng một cái. Ừ, thật là thơm.

“Ta nhưng có thể quyết định sao? Người một chút cơ hội lựa chọn cũng không cho ta.”

Trong sạch của nàng đã bị cướp đi, đối mặt với hắn, có một lần cùng vô số lần lại có cái gì khác biệt?

“Ta cũng vậy không có lựa chọn nào khác. Từ khi nhìn thấy em lần đầu tiên, ta chỉ có thể làm cũng chỉ có cái quyết định này: ta muốn em”

“Nếu như ta nói không?”

“Ta cự tuyệt tiếp nhận.”

“Vậy ta cũng chỉ có thể nói tốt lắm. Bất quá ta có một điều kiện, không thể để cho ta mang thai, người nhất định làm tốt các biện pháp phòng hộ.”

Thế chất của nàng không thích hợp ăn thuốc tránh thai, cho nên không thể làm gì khác hơn là yêu cầu hấn. Đây là yêu cầu cuối cùng. Tại loại quan hệ này không chỉ ở bên trong, nàng không muốn, cũng không có thể tiểu hài tử.

“Ta đồng ý.”

Hấn khầu thị tâm phi.

“Ba tháng sau phải trả ta tự do. Đến lúc đó ngươi cũng nhất định tuân thủ ước định, không thể gây trở ngại Thạch Liễu bọn họ.”

“Được.” Hấn cũng “tạm thời” đồng ý.

“Kia. . . . . Có thể buông ta ra sao?”

Hấn không chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng, một bên bỏ ra hai tay của nàng. Mộc Thạch Nam sờ sờ cổ tay ủng đồ của mình. Hoàn hảo cà vạt của hấn là sản phẩm cao cấp, nếu không nhất định sẽ làm xước da.

“Nếu em đồng ý, kia đưa em về nhà trước, chúng ta trở lại lần đầu tiên.”

“Cái gì?”

Nàng còn tới không kịp phản ứng kịp, đã bị hấn kéo ngã, tiếp theo liền bị thân thiết lại cuồng dã hôn lên. Vốn là tiếng kháng nghị cũng từ từ biến thành yêu kiều thở dốc làm lòng người nhộn nhạo.

Mộc Thạch Nam tự nói với mình hết thấy đều phải bình tĩnh, chỉ cần ba tháng, sau ba tháng, nàng có thể bảo đảm hạnh phúc của em gái, sau đó nàng có thể rút lui, cùng người đàn ông này không bao giờ có bất kỳ quan hệ gì nữa.

Không biết nàng đang không ngừng thuyết phục mình đồng thời, Nghiêm Diễm đang định đem tất cả bao cao su dùng kim châm đâm thủng. Hấn muốn cái chỗ sơ hở nhỏ nhất này che mắt nữ nhân của hấn. Ba tháng sau, nàng đừng vọng tưởng có thể “một người” rời đi hấn! Hấn muốn nàng từ đó cũng không thể rời bỏ hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Những ngày kế tiếp hết sức bận rộn, làm cho Mộc Thạch Nam căn bản vô tâm lại đi suy nghĩ nhiều chuyện giữa nàng cùng Nghiêm Diễm.

Rất kỳ quái chính là, Nghiêm Diễm cũng không có trở lại tìm nàng.

Mặc dù trong lòng nàng cũng thật cao hứng, nhưng chẳng biết tại sao, vẫn có một loại cảm giác mất mát tràn ngập ở tim của nàng.

Nàng dùng sức lắc đầu một cái —— Mộc Thạch Nam, tinh táo chút! Ngươi bây giờ cũng không phải là ở điên khùng nam nhân hoa si!

Đang lúc nàng chui với văn kiện như núi thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.”

Phụ tá Tiểu Na đi vào, “Thạch tỷ, tổng giám đốc muốn ngươi lập tức đi lên gặp hấn.”

Mộc Thạch Nam nhăn lại lông mày, “Hấn nói xin mời?”

Tiểu Na sợ hãi cắn cắn môi, “Trên thực tế, hấn nói bất kể trong tay chị công việc có nhiều trọng yếu, đều phải đi lên gặp hấn. . . . . Thạch tỷ, ngươi không phải là đặc tội tổng giám đốc mới đi?”

Mộc Thạch Nam thần sắc ngưng đọng lại, không trả lời nàng.

Không muốn gặp nàng liền đem nàng nhét ở đây, muốn gặp nàng sẽ dùng loại thái độ đối với đây tớ này? !

“Ta biết. Ngươi đi xuống đi.”

“Thạch tỷ, chị. . . . . Sẽ đi lên?”

Nếu như Thạch tỷ không đi lên, chỉ sợ công việc của mình sẽ không gánh nổi. . . . .

“Ngươi có thể đi xuống.” Nàng khầu khí lãnh đạm, làm Tiểu Na cũng không dám dừng lại nữa.

Khi trong phòng làm việc lại chỉ còn lại nàng một người thì lực chú ý của nàng lại bị công việc hấp dẫn, căn bản quên chuyện này.

Nghiêm Diễm từ từ phòng làm việc đi ra, hướng thư ký của mình bỏ lại một câu, “Ta đến bộ kế hoạch tìm Thạch phó lý.”

“Vâng”

Thư ký đầu tiên là sùng sốt một chút, lập tức khôi phục tỉnh táo, chẳng qua là trong lòng hết sức

buồn bực tổng giám đốc muốn tìm người phân phó xuống là được, cần gì tự mình đi? !

Nghiêm Diễm đáp thang máy đi tới chỗ tầng lầu của Mộc Thạch Nam, đi tới trước mặt một người công nhân viên, “Thạch phó lý có ở đây không?”

Tiểu Na ngẩng đầu lên, mặt liền biến sắc, vội vàng đứng lên, “Tổng giám đốc? ! Thạch. . . . .

Thạch phó lý cùng quản lý đang nói chuyện.”

“Nói chuyện?”

Vậy hẳn là có thể quấy rầy một chút đi? Cô nam quả nữ sống chung một phòng ——

Về mặt của hắn trở nên cao thâm khó lường.

Hắn nghe nói quản lý bộ kế hoạch đối với mèo con của hắn thêm thường đã lâu, nếu không phải là mèo con ánh mắt quá cao, nam nhân kia khẳng định không chậm trễ chút nào nhào tới nàng, một hộp ăn hết.

Không được! Nhào tới nàng, một hộp ăn hết là hắn Nghiêm Diễm chuyên lợi, bất luận kẻ nào cũng không cho phép si tâm vọng tưởng!

Hắn đi tới cửa, ngay cả cửa cũng không gõ —— hắn cũng không còn tính toán muốn gõ —— đẩy cửa ra, lại vừa lúc nhìn thấy một màn làm người ta nổi giận.

Mộc Thạch Nam nằm ở trên ghế, hai mắt nhắm lại giống như là ngủ thiếp đi, mà tên nam nhân không biết xấu hổ đó hiển nhiên là tìm được cơ hội muốn nhân cơ hội trộm hương ——

“Dám hôn... , ngươi nhất định phải chết!”

Này thanh âm vừa ra làm Khải Kiệt giật mình, cũng thức tỉnh Mộc Thạch Nam ngủ gà ngủ gật. Nàng đột nhiên mở mắt ra, theo bản năng muốn ngồi dậy, lại muốn chết không chết đụng môi Khải Kiệt cúi xuống.

Này vừa đụng,làm mèo ghen nổi giận.

Hắn sải bước xông lên kéo lấy cổ áo Khải Kiệt, ánh mắt bốc lửa theo dõi hắn, khầu khí so trời đông giá rét còn lạnh lùng.

“Ngươi nếu như ở công ty không có cố gắng làm việc, vậy ngươi tốt nhất cầu nguyện phần công tác tiếp theo so với bây giờ còn tốt!”

“Tổng giám đốc, ta bất quá là thấy trên mặt nàng có một cái gì, hảo tâm muốn giúp nàng lấy đi. . . . .”

“Ngươi có thể lăn!” Hắn căn bản không tin chuyện hoang đường hắn nói.

“Nhưng là. . . . .”

“Đừng ép ta nói lần thứ hai!”

“Dạ, dạ” Khải Kiệt giống như tìm được đường sống trong chỗ chết,cụp cái đuôi vội vàng rời đi.

Vừa đóng cửa,Nghiêm Diễm ngay sau đó xoay người đối mặt nàng, “Em cùng hắn là quan hệ thế nào?”

“Với ngươi quan hệ giống nhau.”Mộc Thạch Nam lạnh lùng trả lời, đi trở về bàn làm việc ngồi xuống tiếp tục công việc còn lơ dờ.

Nghiêm Diễm đi tới bên người nàng, một phen bắt được cổ tay nàng, đem nàng kéo lên đối mặt hắn.

“Nói rõ ràng, nếu không ta sẽ không từ bỏ ý đồ!” Hắn ghen tỵ nhanh hơn muốn giết người rồi!

Môi nàng chỉ có thể là của hắn, không thể để cho bất kỳ nam nhân nào là ô nhiễm!

“Chính là quan hệ cấp trên cùng cấp dưới, như thế mà thôi. Ngươi cho rằng sao?” Nàng vẫn như cũ tỉnh táo.

“Ta không có cho là cái gì, bởi vì sự thật đã chứng minh em thuộc về một mình ta, ta là người nam nhân duy nhất.”

“Vậy ngươi đang giận cái gì?” Nàng nhẹ nhàng nói, thủy uông mỹ mâu nhìn hắn không tha.

“Ta. . . . .” Câu hỏi của nàng làm hắn sững sốt một chút.

“Ta cùng hắn không có cái gì, hắn cũng không có như ngươi không biết xấu hổ lại bá đạo, cho nên ngươi lo lắng cái gì?”

“Mèo con, em là ca ngòi hay là đang mắng ta?”

Nàng không trả lời, nhưng vẻ mặt đã tiết lộ đáp án.

Cái nữ nhân cao ngạo này! Nghiêm Diễm không nói hai lời liền đem nàng ôm vào trong ngực, thật sâu hôn, môi lửa nóng không ngừng giày xéo, liếm cắn môi nàng.

Mộc Thạch Nam dùng sức đẩy hắn ra, “Ngươi làm gì? !”

“Hắn mới vừa rồi trộm hôn ngươi, ta không cam lòng, ta muốn hôn xuống mười lần đòi lại.” Miệng của hắn hôn đủ mười lần giống như đứa bé trai đang ghen.

“Ngươi phát điên cái thần kinh gì a, ngay cả loại chuyện như vậy cũng có thể so đo!”

Nàng nghe vậy cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng trong lòng lại lướt qua một cỗ dòng nước ấm. . . . .

“Hào, chuyện mới vừa rồi ta không so đo, vậy em nói cho ta biết, mới vừa rồi làm sao em không có đi lên? Ta kêu em tới, em nên lập tức xuất hiện ở trước mặt ta.”

Hắn nóng rực hô hấp không ngừng phun tại trên gương mặt của nàng, làm nàng hô hấp càng ngày càng dồn dập.

“Ngươi không phải chủ nhân của ta, ta không cần giống như con chó bị ngươi hô tới kêu đi.” Nàng tức giận nói, tức giận hắn như vậy đối với nàng.

Nụ hôn của hắn tỉnh lại đục hóa trong cơ thể nàng, để cho nàng lại lần nữa khát vọng hắn đụng chạm cùng đoạt lấy. . . . .

“Không em không phải là chó, em là ta sủng ái nhất mèo con.”

Môi của hắn lần nữa rơi xuống, mà nàng không có phản kháng, ngược lại hai mắt nhắm lại chịu đựng nụ hôn của hắn.

Không thể phủ nhận, nàng là muốn hắn.

Nếu tất cả nữ nhân trong thiên hạ này thấy cũng sẽ thét chói tai, sau đó té xỉu khi ở trong ngực hắn. Nếu nàng có thể lấy được, lại có lý do gì buông tha cho?

Mộc Thạch Nam hai tay chặn chờ đợi ra nâng lấy mặt của hắn, cùng hơi thở của hắn hỗn hợp ở chung một chỗ.

Chưa bao giờ một người đàn ông để cho nàng như thế chủ động tác hôn, chỉ có hắn.

Trò chơi này thật là đáng sợ. Có lẽ hắn cho là trò chơi này người không chế là hắn, nhưng trên thực tế, chỉ cần nàng canh kỹ tim của mình, kết quả cuối cùng có lẽ sẽ bất đồng.

Hiện tại, trong cơ thể khát vọng mãnh liệt thống trị hết thảy, nàng đề xuống trong lòng tất cả thanh âm cảnh cáo, vô lực rúc vào ngực hắn run rẩy.

“Ngươi kêu ta có chuyện gì sao?” Nàng thở hổn hển hỏi.

“Đương nhiên là có. Ta muốn em.”

“Hiện tại?! Ở chỗ này? !” Nàng vạn phần kinh ngạc.

Hắn cúi đầu khế cắn trong cổ nàng, đuôi lưỡi liếm mạch máu đang nhảy lên, ni non, “Đúng vậy. Em có dị nghị?”

“Bây giờ là giờ làm việc.”

“Tìm nơi sẽ không bị người quấy rầy. Nếu không ta liền ở cái nơi này với em ân ái.”

“Ngươi ác ma này, kiêu ngạo như vậy? !”

Thậm chí ngay cả địa phương thân thiết đều muốn nàng tìm, có làm hay không? !

“Nhanh lên một chút, ta không nhịn được.” Hấn bá đạo ra lệnh.

Nàng rất muốn nói không, nhưng là không có biện pháp, bởi vì nàng cũng muốn.

Nàng xấu hổ đỏ mặt lôi kéo hấn đi về một cánh cửa phía bên phải, mở ra, phía sau cửa là một gian phòng nghỉ ngơi.

“Đừng nói cho ta em có một căn phòng đặc biệt chiêu đãi nam khách.” Hấn trong lời nói có mùi phàn nàn.

“Ta bình thường nếu như công việc phải làm quá muộn sẽ ở lại công ty ngủ. Ngươi là người đầu tiên tiến vào.”

Hấn nghe tâm hoa nở rộ.

Bàn tay to của hấn từ phía sau nàng thật chắc vòng ở nàng, “Em công việc quá cực khổ, thân là người lãnh đạo tối cao của công ty, ta nên cần thiết hảo hảo an ủi khổ cực em bỏ ra.”

“Thật? Muốn tăng lương hoặc là thăng chức?” Nàng rất thích tiếp nhận toan tính.

“Cũng có thể. Ta sẽ không ủy khuất em.”

Hấn cũng không lãng phí thời gian, động thủ liền muốn cỡi y phục của nàng.

“Quan trọng nhất là, do ta đây người lãnh đạo tối cao dùng thân thể của ta hảo hảo bồi thường em.”

Phòng nghỉ ngơi chỉ có một giường, cho nên nàng chỉ có thể bị thân hình cường tráng cao lớn của hấn chen chúc tại trên giường nho nhỏ, không thể động đây.

Mộc Thạch Nam rất muốn tháo ra cái kia dương dương đắc ý cười, nhưng càng muốn làm là ôm hấn tận tình hôn, sau đó nằm ở trong khuỷu tay của hấn vĩnh viễn cũng không muốn rời đi, cho đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa ——

Chờ một chút! Mộc Thạch Nam, ngươi đã bị cái hư nam nhân đó ảnh hưởng sao? Đây trong đầu đều là sắc tình, không có ý niệm bình thường!

Vừa lúc đó ——

“Đem y phục cỡi xuống, một thứ đều không cho phép lưu lại.” Hấn chuyên chế bỏ lại một câu, bản thân cũng vội vàng thoát y phục trên người.

“Đem y phục cỡi xuống?”

“Đúng, ta muốn thấy toàn bộ của em.”

Mộc Thạch Nam muốn mắng hấn là cái bá đạo bạo quân, nhưng trong mắt hấn nóng rực khát vọng thật sâu làm động tới tâm nàng.

Nàng bản năng muốn xoay người rời đi, lại bị hấn nhanh chóng bắt được. “Hiện tại mới chịu chạy trốn có thể hay không quá muộn?”

Nàng không trả lời, trong không gian nho nhỏ rơi vào yên tĩnh, duy nhất thanh âm chính là tiếng hít thở lẫn nhau.

“Nghiêm Diễm”

“Ừ?” Hấn đem thân thể kiều mềm của nàng ôm chặt lấy, môi lửa nóng không ngừng rơi vào cổ đầy đặn cùng trên khuôn mặt nàng.

“Ta là không thể rời bỏ ngươi, có đúng hay không?” Thanh âm của nàng mang theo chấp nhận đắc ý.

Nghiêm Diễm đem nàng ôm chặt hơn, giống như là muốn đem cả người nàng cũng tan ra ở trong thân thể của mình.

“Không sai. Từ lần đầu tiên ta gặp được em, ta liền tự nói với mình, ta muốn cùng cô gái ở một chỗ. Bất kể chúng ta gặp nhau là ai cưỡng bách người nào, nhưng yêu nhau là kết quả tất nhiên.”

Lời của hấn nghe giống như là đang vì hành động dâm dăng biến thái của mình tìm lấy cái cớ, nhưng là như vậy động nhân lời ngon tiếng ngọt, cũng làm người ta một chút cũng không muốn tỉnh lại, cam nguyện vẫn tin tưởng xuống. Khó trách có nhiều nữ nhân sẽ bị nam nhân lời ngon tiếng ngọt làm văng đầu như vậy.

“Ngươi có nghĩ tới hay không thân phận của chúng ta bất đồng, căn bản cũng không thể có kết quả !”

“Em sẽ quan tâm?”

Đây là không phải là đại biểu nàng cũng muốn cùng hấn thiên trường địa cửu? Nghiêm Diễm trong lòng một hồi mừng rỡ.

“Đĩ nhiên sẽ. Nếu như bị người phát hiện, đại gia nhất định sẽ nói ta là nữ nhân siêu cấp háim làm giàu, dùng sắc đẹp tới câu dẫn nguoi cái này tuổi trẻ tài cao tổng giám đốc đại nhân.”

Hắn ôm ái ở trên mặt nàng roi xuống nụ hôn ngọt ngào.”Ta biết. Nhưng là ta không sợ lời đồn đãi, ta chỉ sợ nguoi không để ý tới ta.”

“Nguoi thật sẽ sợ?”

Hắn cũng không trả lời, chẳng qua là dùng cặp mắt thâm sâu như biển rộng kia nhìn chăm chú vào khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của nàng, bộ dáng tuấn mỹ uyển chuyển như ác ma trong bóng tối mê người hấp dẫn.

Có muốn cùng một vương tử tuấn mỹ vĩnh viễn trải qua cuộc sống tốt đẹp hạnh phúc đủ để khiến nữ nhân trong thiên hạ nữ nhân ghen ghét hay không?

Muốn! Thiên bách đều muốn, ngàn vạn đều muốn! Nhưng là —— có thể sao?

“Nguoi đối với mỹ nữ thiên hạ đã chán nản sao? Cho nên mới phải tìm ta một cô gái bình thường như vậy nói giỡn?”

“Mộc Thạch Nam . . . .” Hắn nâng cằm nàng lên,nhìn vào cặp mắt như nước kia,nhẹ nhàng nói.”Em đối với ta hiểu rõ bao nhiêu? Như thế nào biết ta là người như thế nào ? Trước kia ta có lẽ tự cho là phong lưu đại tình thánh, nhưng thời điểm gặp phải tình cảm chân thành, ta cũng sẽ biết .”

“Không cần nói với ta nguoi yêu ta.”

Hắn không phải là yêu nàng, điểm này vẫn còn ở trong nghi vấn, hắn không phải là thật để ý.

Nhưng là ——

Hắn chỉ biết thân thể của nàng thật ám áp,thật mê người, làm hắn muốn cả đời ôm nàng không buông.

Hắn vươn tay đem mái tóc dài của nàng để xuống,trong nháy mắt chỉ thấy tóc của nàng tựa như hắc vân mềm mại xoắn ở phía sau của nàng cùng khuôn mặt, hơi thoát ra khỏi da thịt trắng nõn tể nộn của nàng, mà cặp mắt to hắc bạch phân minh kia của nàng càng thêm tràn đầy quang mang chọc người triu mến.

Lúc này, hắn nghe thấy được trên người nàng truyền đến mùi thơm đặc biệt của thiếu nữ, gây xích mích trong cơ thể hắn khiến huyết dịch bắt đầu sôi trào.

“Ta thật không biết là gặp cái gì ma quỷ, thế nhưng sẽ vì em như thế thần hồn điên đảo.” Hắn tự mình lầm bầm.

Mộc Thạch Nam muốn mở miệng hỏi hắn là có ý gì, hắn đã cúi đầu khí phách hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7

Lòng của ta chỉ muốn giao phó ở trong tay nàng

nàng lại đang nơi nào?

Chương thứ bảy

Đây là một nụ hôn làm nàng cơ hồ không thở nổi.

Trong miệng bị tận tình bừa bãi xâm nhập như vậy làm nàng không kịp phòng bị nữa, giống như đứa trẻ tham lam ở trong miệng nàng cướp lấy ngọt ngào, phảng phất như hương nồng biểu thị công khai chỉ có hắn mới có thể hôn nàng như vậy——

Khi nàng bị nụ hôn của hắn làm cho mê man hỗn loạn,căn bản không cách nào hảo hảo suy tư,tay hắn đã nhân cơ hội đem nàng lột bỏ hết mọi thứ.

Thân thể xinh đẹp bày ra trước mắt, trên da thịt trắng như tuyết lại lộ ra nhàn nhạt hương hoa,đường cong mê người phác thảo thành hình ảnh khiến huyết mạch nam nhân phải sôi sục.

Mà ở trên hai ngọn đồi tuyết non nở rộ hai đóa nhụy hoa màu hồng càng thêm nhanh chóng khơi dậy dục hỏa hừng hực trong cơ thể hắn.

“Mèo con, không nên để cho ta chờ!”

Bàn tay to của hắn tham lam sờ đến nhũ phong mềm mại của nàng, cùng sử dụng lực vừa phải vuốt ve, làm thân thể nàng nhin không được run rẩy.

"Kia —— người yêu cầu ta." Nàng hơi thở hỗn hển yêu cầu. Không thể chỉ có nàng ở vào vị trí bị động, bị hắn khi dễ.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn chậm rãi giờ lên một nụ cười tà mị, “Muốn ta cầu xin em?”

“Đứng!”

Hắn lập tức dùng ngón tay nắm lấy đầu vú nhỏ bởi vì nhạy cảm mà dựng đứng, không ngừng ở trước da thịt tuyết trắng trên ngực nàng hạ xuống nụ hôn nóng bỏng.

“Van cầu em, nữ thần của ta, người yêu của ta. . . . .” Hắn nhẹ nhàng nói nhỏ, khàn khàn lại lẩm bẩm, làm người ta nghe không khỏi tâm thần nhộn nhạo.

Nghiêm Diễm. . . . . Nhẹ một chút. . . . .”

Nàng lộ ra khuôn mặt hồng giống như hoa hồng nở rộ, đẹp dễ mê người làm người ta mê say.

Hai tay hắn tùy ý cầm một đôi nhũ phong khéo léo khả ái, cùng sử dụng ngón tay tà tà gây xích mích, xoa nắn.

“A. . . . .” Trong miệng nàng không nhịn được phát ra khe rên, thân thể giống như bị hỏa thiêu, một dạng lửa đốt khuấy động.

Nghiêm Diễm rất hài lòng nhìn thấy đầu vú nhỏ màu hồng của nàng khi ở trong tay hắn nhanh chóng có phản ứng.

“Thích chứ?” Hắn khàn khàn hỏi, cực kỳ yêu thích nàng nhạy cảm cùng nhiệt tình.

Hắn cúi đầu đem tiểu nhụy hoa đứng thẳng ngậm vào trong miệng, có lúc dùng sức mút, có khi lại dùng đầu lưỡi lửa nóng trên chốc điểm nhỏ dựng thẳng kia, để cho nàng giây dụa mãnh liệt hơn.

Không muốn. . . . . Buông ta ra. . . . .” Đầu lưỡi của hắn vẫn còn ở trên núm vú màu hồng của nàng trên đùa vòng quanh, chọc cho mặt nàng trở thành hồng diễm, thở gấp.

“Đừng như vậy. . . . .” Nàng suy yếu cầu khẩn, nhưng hắn lại không thêm để ý tới, dục vọng đã làm hắn biến thành một người đàn ông chỉ muốn nữ nhân.

Hắn dùng hàm răng nhẹ giật lôi kéo đầu vú nàng, một tay dùng ngón tay xoa bóp, dòng điện từ trước ngực truyền tới làm nàng không kìm hãm được kêu thành tiếng.

“A. . . . . Không muốn. . . . .” Hai tay nàng muốn đẩy hắn ra, lại ngược lại đem đầu hắn hướng theo ý mình, ý đồ muốn hắn gần sát hơn, muốn nhiều hơn, nhiều hơn. . . . .

“Trong miệng nói không muốn, nhưng thân thể của em cũng không phản ứng như vậy. Ta nghe đến thân thể của em không ngừng nói với ta: ta muốn, ta muốn.” Hắn xấu xa nói.

Mộc Thạch Nam xấu hổ muốn chết, nhưng nàng lại không khống chế được mình.

“Cho nên ta khuyên em không nên phản kháng nữa, ta sẽ làm cho em cảm thấy vui vẻ.” Hô hấp lửa nóng của hắn lướt qua trước ngực nàng, làm nàng một hồi run rẩy.

Tay hắn vuốt ve nửa người trên của nàng, nóng rực đến mức làm nàng giống như bị bỏng, thân thể không kìm hãm được giây dụa, cái miệng nhỏ khe phát ra yêu kiều.

Ngon lửa tình dục thiêu đốt huyết dịch trong cơ thể hai người, trên chốc mỗi một giây thần kinh của bọn họ.

Tay hắn đi tới giữa hai chân nàng, lại bị nàng theo bản năng kẹp chặt mà không đi vào được.

“Đem chân mở ra.”

Hắn ôn nhu ở nàng bên tai nói, một tay chậm rãi vuốt ve bóp đùi mảnh khảnh non nớt của nàng.

“Không. . . . .” Nàng lắc đầu một cái, vô lực kháng nghị.

“Đem hai chân em mở ra, ta biết em cũng rất khát vọng ta thật sâu tiến vào trong cơ thể em. . . . .”

“Không được nói!” Nàng xấu hổ đỏ mặt gằm nhẹ, không có thói quen nghe được những lời dâm đẳng như vậy.

Nhưng khi tới tai Nghiêm Diễm, lời này giống như nạng vô lực phản kháng, đối với hắn không có bất kỳ hiệu quả hù dọa ngăn cản hoặc là uy hiếp.

Ngược lại, gương mặt xấu hổ kia càng thêm làm tâm thần hắn nhộn nhạo.

Nàng xấu hổ mang theo e sợ làm nàng thoát nhìn thật động lòng người, hắn chỉ muốn vĩnh viễn đem nàng ôm vào trong ngực, thật sâu vùi vào hương thơm thân thể nàng, một lần lại một lần đoạt lấy nàng——

“Tiểu Nam——”

Hắn không kịp đợi, đem hai chân nàng kéo ra, cường ngạnh đưa tay thăm dò vào cấm địa giữa hai chân thân bí nhất cũng là dự người nhất.

“Không muốn. . . . .” Tay nàng khước từ hắn, nhưng hắn vẫn đem nàng ôm càng chặt hơn.

“Còn có thể đau không?” Tay hắn chỉ nhẹ nhàng xoa nắn cánh hoa non nót, trong giọng nói còn mang theo một phần thương tiếc.

“Không nên hỏi con gái loại vấn đề biến thái này! Hơn nữa ta tin tưởng người cũng không phải là thật lòng quan tâm.” Nàng không vui nhìn chằm chằm cái khuôn mặt tuấn mỹ kia, cảm giác hắn thật giống như là ma vương chuyển thế.

“Xem ra em thật tình đem ta làm thành người tâm địa sắt đá đại bại hoại.”

“Không sai.”

“Ta là người luôn luôn không thích bị người vô duyên vô cớ vu oan, cho nên ta sẽ hoàn toàn làm cái người xấu đi! Lần này, ta sẽ thật tốt khi để em mới được.”

“Cái gì——”

Nàng còn không kịp ngăn cản, hắn đã cúi đầu hôn bầu ngực tuyết non, tay kia trêu chọc tiểu hoa hạc đã ướt kia của nàng, khoái cảm tựa như dòng điện nhanh chóng len vào toàn thân nàng, mà trong khe huyết ái dịch cũng càng ngày càng không cách nào ngăn cản. . . . .

“Mèo con, em thật là vật nhỏ nhạy cảm! Thân thể của em đã mãnh liệt muốn ta.”

Hắn cố ý nói với nàng những lời nói đáng xấu hổ. . . , ý đồ gây kích thích ngọn lửa tình dục trong cơ thể nàng sâu hơn cuồng liệt hơn.

“Đừng bảo là không được nói. . . . . Quá mất mặt. . . . .”

Nàng trong miệng tuy nói như vậy, nhưng thân thể lại giống như rắn gãy dựa, phảng phất một chút đều không thể an tĩnh.

Nàng muốn đè nén nhưng lại phát ra yêu kiều từ miệng làm hắn nghe càng thêm hưng phấn, thân thể nóng lên cũng càng ngày càng khẩn trương căng thẳng.

“Tiểu Nam của ta, mèo con của ta. . . . .” Hắn đem chân ngọc của nàng nâng lên đặt ở trên vai mình, lại đem vùi đầu vào giữa hai chân nàng tách ra. . . .

“A! Người muốn làm gì?!” Nàng sợ hãi kêu.

Nàng kinh ngạc một giây sau đó đổi thành hưng hăng hít một ngụm không khí.

Đầu lưỡi kinh hoạt giống như dã thú tham lam liếm láp cánh hoa tràn đầy chất mật kia.

“A. . . . . Không được! Không thể. . . . .” Nàng cảm giác mình sắp bị đầu lưỡi nóng bỏng của hắn liếm đến không thở nổi.

Nàng cho tới bây giờ cũng không biết có như vậy vui thích, làm người ta cảm giác dục tiên dục tử, chỉ muốn thét chói tai, không cách nào nữa suy tư bất cứ chuyện gì.

Mặc dù nhìn bắp đùi mình mở ra, mặc cho một người đàn ông ở giữa hai chân cố tình làm vậy làm nàng cảm giác rất xấu hổ, nhưng cũng đồng thời khơi dậy dâm dục chỗ sâu trong nội tâm nàng không muốn người biết.

“Ừ. . . . . A. . . . . Nghiêm Diễm. . . . .” Mặt nàng bởi vì khoái cảm mãnh liệt mà trở nên hồng hồng.

Nàng biết rõ đây là không thể, nhưng vẫn đánh không lại hắn lửa nóng khát cầu, chỗ đầu lưỡi lên xuống trêu đùa liếm láp mang đến cảm giác thoải mái.

Nàng đóng chặt lại đôi mắt, toàn thân vô lực xụi lơ ở trên giường hưởng thụ cái loại vui thích khó nói lên lời đó.

“Ừ. . . . . Thật thoải mái. . . . . Không muốn. . . . . Ngừng. . . . .” Nàng đã nói không mạch lạc.

“Mộc Thạch Nam, ta yêu. . . . . Em tư vị thật là ngọt! Giống như mật hoa. . . . .”

Hắn tham lam mút trong khe huyết nàng chậm rãi chảy ra chất mật thiếu nữ, tinh tế thưởng thức nàng nhu nộn xinh đẹp thơm ngọt.

Mộc Thạch Nam hô hấp dồn dập lắc đầu, hai tay không tự chủ ấn đầu hắn, mười ngón tay luồn vào trong mái tóc đen của hắn, khom người muốn hắn càng thâm nhập, càng thâm nhập. . . . .

“Điểm . . . . .” Cái miệng nhỏ hồng nộn của nàng run rẩy gọi hắn.

“Thích không?” Lưỡi hắn mê người khinh bạc tiểu hoa hạch của nàng, làm nàng phát ra tiếng kêu kêu.

“A. . . . . Không muốn. . . . . Ta không chịu nổi. . . . .” Nàng cảm giác mình sắp bị cổ khoái cảm mạnh liệt kia bao phủ.

Nàng dịu dàng nức nở lại làm hắn càng muốn lấy lòng nàng, mang cho nàng nhiều khoái cảm hơn.

Hắn dùng hàm răng nhẹ gặm tiểu hoa hạch nhạy cảm kia, mà nữ nhân nằm ở dưới người hắn càng không cách nào kháng cự lắc đầu hết to.

“Không cần. . . . . Ta không chịu nổi! Tha ta. . . . .”

“Thoải mái sao?”

“Thoải mái. . . . . Thật thoải mái. . . . .” Nàng thở hổn hển nói.

Lưỡi hắn tiếp tục liếm tiểu hạch hoa run rẩy của nàng, một tay thật sâu thăm dò vào trong khe huyết chặt chẽ chậm rãi kéo ra đưa vào .

“Không. . . . . A. . . . . Thật là đẹp. . . . . Ta. . . . .” Nàng cắn chặt môi dưới, cường bách bản thân không nên điên cuồng gào thét ra tiếng. Nàng lúc này đã rơi vào bên trong vòng xoáy hưng phấn, không cách nào tự kiềm chế.

“Xem ra em rất yêu thích ta liếm em như vậy.”

Hơi thở nồng bỏng của hắn phun trên cánh hoa sớm đã ướt đẫm, tiểu hạch hoa đã biến thành màu hồng đậm, còn không ngừng run rẩy.

Mộc Thạch Nam thở gấp, cảm thấy thân thể mình giống như đang bị hỏa thiêu, chỉ có hắn có thể đem lửa nóng khó nhịn kia dập tắt.

“Đừng nữa hành hạ ta. . . . . Van cầu người. . . . .” Nàng vô lực cầu khẩn, trong mắt lóe nước mắt, phảng phất tiếp tục như vậy nữa thật sẽ không chịu nổi.

Hắn ngẩng đầu lên, trông mắt đen xinh đẹp mang theo cuồng liệt kích tình, một tay vẫn bao phủ mật huyết của nàng, tay kia tùy ý bóp lấy đầu vú nhỏ màu hồng.

“Muốn ta dừng tay sao?” Giọng hắn êm ái hỏi.

Nàng gật đầu một cái, nhưng hắn lại vẫn thăm dò sâu hơn vào trong huyết động mềm nhỏ chặt chẽ, càng thêm cuồng dã, càn rỡ luật động kéo ra đưa vào, khiến cho nàng lần nữa thở gấp, toàn thân tê dại vô lực.

“Không muốn. . . . .”

“Không quan tâm ta dừng tay?” Hắn xấu xa nói.

Mộc Thạch Nam mở ra cặp mắt sương mù, nhìn chằm chằm khoé miệng hắn tà mị cười.

Nàng chưa bao giờ nhìn ra một người đàn ông có thể tà ác như vậy, cũng chưa từng thấy qua một người đàn ông có thể gọi cảm, hấp dẫn như thế. Lấy kỹ xảo tán tỉnh của hắn, chỉ sợ bất kỳ nữ nhân nào rơi vào trong tay hắn đều không thể chạy trốn. . . Nàng hiện tại có loại cảm giác không thể ra sức mềm yếu này.

Thấy nàng trầm mặc không nói, gương mặt tuấn tú chợt để sát vào, làm tâm nàng đột nhiên đập loạn.

“Chỉ cần em mở miệng cầu xin ta, ta lập tức có thể thỏa mãn em.”

“Cầu xin người? !”

Tên xú nam nhân này muốn nàng cầu xin hắn!

“Đúng. Như thế nào?”

Hắn há mồm mút một bên tiểu đầu vú màu hồng của nàng, thỉnh thoảng nhẹ gặm, thỉnh thoảng liếm láp điểm nhỏ nhạy cảm kia.

Mộc Thạch Nam bị hắn kích thích không nhịn được ngâm kêu, còn cong lên thân thể dán vào hắn.

“Ta muốn người, ta muốn người! Van cầu người. . . . .” Nàng cũng không nhẫn nhịn được nữa khê kêu, trong đầu chỉ muốn hắn thỏa mãn dục vọng

không chỗ phát tiết, không ngừng hành hạ nàng.

“Tiếng kêu của em thật là dễ nghe, ta rất yêu.”

Nàng xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn không cách nào khác chế rên rỉ phát ra làm lòng người nhộn nhạo mất hồn.

Nghiêm Diễm bị kích thích, đem hai chân nàng đặt ở bên hông mình, không có bất kỳ báo động trước, dùng sức xâm nhập trong khe huyết chặt chẽ của nàng.

“A. . . . . Nhẹ một chút. . . . .”

“Nam. . . . . Em là của ta! Ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào. . . . .” Hắn không ngừng nói, cũng không có thả chậm cuồng liệt đoạt lấy.

Hắn giống như một con dâm thú không ngừng ở trên người nàng ra vào, làm cho nàng liên tiếp kêu lên.

“Nghiêm Diễm. . . . . Chậm một chút. . . . .” Nàng cả người nhanh bị hắn dao động phát tán.

Nàng không biết hắn hôm nay tại sao có thể khác thường như vậy, nhưng khi hắn thô bạo cùng tràn đầy tham muốn giữ lấy như vậy xâm nhập nàng thì lại làm nàng có cảm giác xấu hổ bị chinh phục.

Dục hòa thiêu đốt lý tính hắn, làm hắn chỉ muốn hung hăng đoạt lấy nàng, để cho nàng khi trong ngực hắn không cách nào nữa muốn những nam nhân khác, để cho cái miệng nhỏ đó chỉ kêu lên tên của hắn.

Thân thể nàng ngọt ngào như vậy chỉ có hắn có thể vuốt ve! Hôn mỗi một tác da thịt trên người nàng, đoạt lấy thân thể nàng, tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng. . . . .

Toàn bộ đều chỉ thuộc về một mình hắn!

“Tiểu Nam. . . . . Em thật ngọt. . . . . Cảm giác chạm vào thật chân thật. . . . .” Hắn mê muội nhìn đầu vú màu hồng trên hai vú tuyết trắng của nàng, cúi đầu mút thật sâu.

“A. . . . . Thật thoải mái. . . . . Ừ. . . . .” Mộc Thạch Nam bởi vì hắn không ngừng dùng đầu lưỡi lửa nóng treu chọc đầu vú của nàng mà thờ dốt, thân thể cũng không tự chủ giãy dụa.

“Không cần. . . . . Ta không chịu nổi. . . . . Dừng lại. . . . .” Nàng liễu mạng kêu, nhưng hai tay lại ôm lấy đầu của hắn, để cho hắn có thể thêm hưởng dụng bầu vú điểm mỹ, mềm mại của nàng.

Nghiêm Diễm hai tay nắm lấy hai vú nàng, giống như đang cười ngửa, động tác càng lúc càng nhanh.

Hắn không ngừng gọi tên nàng, càng thêm làm nàng cảm thấy thân thể như lửa cháy, nàng thích hắn gọi nàng như vậy.

Hắn càng mãnh liệt ra vào, thanh âm nàng càng kêu càng lớn, cảm giác cả người bị hắn dẫn tới thiên đường.

“Không. . . . .” Nàng sắp không thờ nổi.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, sau đó cả người run rẩy — , đem tất cả dục vọng theo lửa nóng nóng bỏng bắn tới bên trong hoa tâm của nàng, mà nàng cũng lần nữa đạt tới cao triều, sau đó suy yếu ngã vào trong ngực hắn.

“Nghiêm Diễm. . . . .”

Nàng vô lực ôm lấy thân thể ướt đẫm mồ hôi của hắn, để cho kích tình thủy triều lần nữa đem hai người thật sâu bao phủ. . . Lần này, nàng không còn có thể lấy cớ lừa gạt mình đối với hắn một chút cảm giác cũng không có.

Nàng tin tưởng mình hiện tại chẳng qua là đắm chìm ở trong thế giới dục vọng, lòng của nàng còn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Bất quá, có một thanh âm nhỏ không ngừng nói cho nàng biết, khi nàng khuất phục dưới quyền uy của hắn, hết thấy. . . đã bất đồng.

Hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8

“Nghe nói bên trong có một mỹ nhân rất có thể trở thành tổng giám đốc phu nhân mới.”

“Hừ! Nhìn cô ta cùng tổng giám đốc bộ dạng thân mật,ta thấy cô ta muốn đem tổng giám đốc đẹp trai của chúng ta một ngụm nuốt xuống.”

“Đúng vậy! Nhìn cái miệng cô ta tô son đậm như vậy, giống như miệng châu máu, ghê tởm.”

Mộc Thạch Nam đứng ở bên ngoài phòng tổng giám đốc, bên tai không ngừng truyền vào lời bát quái của hai nữ đồng nghiệp ngồi ở bên kia.

Nếu như không phải là trên tay có phần văn kiện nhất định phải do tổng giám đốc tự mình xem qua này,nàng sẽ không gờ đến tầng lầu này.Bởi vì theo kinh nghiệm mấy lần trước,chi cần nàng vừa xuất hiện ở trước mặt hần,hần sẽ giống như dã thú nhìn thấy mỹ vị ngon miệng,sẽ thường thức nàng,hoàn toàn không để ý tới địa điểm.

Nàng nhin không được thờ dài một cái.

Nàng cũng nghĩ tới muốn ngăn cản,nhưng bản thân cuối cùng cũng bất tri bất giác rơi vào cạm bẫy tình ái hần cố ý bày ra, đắm chìm ở bên trong tình yêu nam nữ, thật lâu không cách nào tự kiềm chế. . . . .

Lại qua mười phút,Mộc Thạch Nam quyết định coi như bên trong đang tiến hành cái chuyện gì không muốn người biết, nàng cũng không quản.

Nàng muốn trực tiếp đẩy cửa đi vào, để văn kiện xuống, xoay người đi.

Mới vừa rồi chuyện hai nữ đồng bàn tán cũng đã không thấy.

Hít một hơi thật sâu, nàng đẩy cửa ra, chỉ thấy một nữ nhân toàn thân trần truồng đang trườn qua trên người Nghiêm Diễm.

“Thật xin lỗi, văn kiện khẩn cấp.”Một đôi cậu nam nữ này, một chút xấu hổ cũng không có sao? !

“Ngươi cái nữ nhân không biết lịch sự này,chưa gõ cửa đã tiến vào trong phòng,ngươi không được người nhà dạy dỗ sao?” Ân Ly xấu hổ cầm lên quần áo tán loạn dưới đất, vừa mắng chửi vừa mặc quần áo.

Mộc Thạch Nam mới không để ý tới nàng, mặt lạnh nhìn chăm chú vào nam nhân vẫn nằm trên ghế sa lon.

Trên mặt của hần lộ ra một chút đỏ ửng dị thường,con mắt thâm thúy hiện ra ánh sáng đậm tà,khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười.

Tên tử nam nhân này, đại phiêu mào, trộm hương còn không mau chóng lau miệng, còn cười được? !

“Cô tên là gì?Ta nhất định kêu Diễm đem cô sa thải,cô chờ mất việc đi!”

Mặt Mộc Thạch Nam không chút thay đổi chính là đi tới cửa, mở cửa.

“Cô làm cái gì?” Ân Ly không hiểu.

“Không có chuyện gì,tin tưởng ngươi cũng nên đi.” Khẩu khí của nàng tinh táo lễ độ, hoàn mỹ nhưng nội tâm bên trong đã ghen ghét dữ dội .

“Ta không đi!Người phải đi là cô mới đúng chứ?”

Ân Ly mới không chịu bỏ qua như vậy,cô ta thật vất vả ở trên người Nghiêm Diễm hạ thuốc kích thích,mà trong ví của cô ta cũng có giấu máy ảnh, chờ hần biến thành dã thú tới chiếm đoạt nàng thì ống kính có thể không bị lộ chụp được hình .

Đến lúc đó, hần không kết hôn với nàng cũng không được.

Kế hoạch này hoàn mỹ như thế,không nghĩ tới lại thua ở trong tay nữ nhân này!

“Cái này không thể trách tôi,nếu như ngươi không muốn làm cho người khác phá hư chuyện tốt của các ngươi,nên chọn địa điểm tốt hơn.Phòng làm việc là chỗ làm việc,không phải là nơi cho lúc giải trí.” Mộc Thạch Nam đề xuống cảm giác tội lỗi trong lòng, cô tình trần định nói.

“Cô!”

“Mời đi ra ngoài,bên ngoài có người đang nhìn hết mọi chuyện.”

Nàng nói cũng không sai,thư ký đã tại cửa tò mò nhìn dáo dác.

Ân Ly dù sao cũng là thiên kim đại tiểu thư của một tập đoàn, không thể gây ra bất kỳ tai tiếng nào—— ít nhất bây giờ còn chưa được.

Được rồi,lần sau tính tiếp.Lần sau nàng nhất định phải thành công!

Ân Ly lưu luyến không rời nhìn nam nhân nằm trên ghế sa lon một cái, mới tâm không cam tình không nguyện đi ra ngoài. Khi lướt qua bên người Mộc Thạch Nam thì Ân Ly đột nhiên lộ ra nụ cười xấu xa.

“Tiểu bí thư, tiện nghi người! Hi vọng người tốt nhất hưởng thụ, chớ lãng phí.”

Mộc Thạch Nam muốn hỏi rõ ràng trong lời nói của nàng hàm ý gì thì Ân Ly đã cầm ví da biến mất ở cửa. Nàng đóng cửa phòng làm việc lại, tránh có người đi vào bắt gặp Nghiêm Diễm quần áo xốc xếch. . . . .

Lão Thiên! Hân cơ hồ nhanh bị cái nữ nhân đói khát đó lột sạch sẽ.

Nhưng là, hân vì sao không có phản kháng?

Mộc Thạch Nam đi tới bên cạnh hân ngồi xuống, đưa tay vỗ vỗ mặt hân. “Tổng giám đốc, người không sao chứ?”

Hân cũng không nhúc nhích, xem ra giống như lâm vào trạng thái hôn mê. Ánh mắt nàng rơi vào hai ly rượu trên bàn, đưa một ngón tay dính chút rượu ngửi, phát hiện trừ mùi rượu, còn có một loại mùi vị đặc biệt.

Nàng có thể khẳng định hân bị hạ thuốc.

Nhìn Nghiêm Diễm hôn mê bất tỉnh, Mộc Thạch Nam nhân cơ hội nhéo mặt hân.

Lúc này không hảo hảo báo thù, còn đợi khi nào!

“Hoa tâm đại bại hoại! Câu dẫn, chơi đùa nữ nhân kết quả là bị nữ nhân chơi lại! Sớm biết thế, mới vừa rồi cũng không cần cứu người. . . . .” Mộc Thạch Nam không cam lòng, lại nhéo bên kia gương mặt.

Nghiêm Diễm bị nhéo đau tỉnh lại.

“Thật là đau. . . . .”

Mộc Thạch Nam thấy hân tỉnh lại, nhấc chân liền muốn chạy, nhưng chậm một bước.

“Là em? Đừng chạy!”

Hân ôm cổ nàng, không để ý tới nàng thét chói tai, như một ngọn núi hạ xuống liền đem cả người nàng đè ở trên ghế sa lon.

“Em mới vừa rồi len lén đối với ta làm chuyện gì?”

“Ta nào có! Là người bị cái nữ nhân miệng to như chậu máu đó làm hôn mê. . . . . Thật may là ta kịp thời cứu người thoát khỏi ma trảo tàn phá, người nên cảm kích ta mới đúng.”

Nghiêm Diễm nhướng mày, không thể tin được thiên kim đại tiểu thư Ân thị cũng sẽ làm loại chuyện như vậy!

“Nàng nhất định là người quá khứ hoa tâm gieo xuống. . . . Thuốc ở trong người người sẽ nhanh hoàn toàn phát tác, gọi điện thoại đưa cho bạn gái người tới cửa, gọi người nào tới giải thuốc đi.”

Nói xong nàng xoay người muốn đi, lại bị hân kéo lại.

“Em có phải đang ghen hay không?”

“Ta sao lại muốn ăn loại dấm chua nhảm chán này?”

Khẩu khí của nàng tinh táo, khách khí. Nhưng nàng càng biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, Nghiêm Diễm biết phần nộ của nàng càng cuồng liệt.

Trong mắt hân thoáng qua một tia sáng xấu xa, “Nếu như không có, vậy em không ngại ta lấy em tới giải thuốc?”

Hân đem đầu nàng kéo mạnh xuống, khí phách, chuyên chế hôn môi nàng, không để ý tới phản kháng không có hiệu quả kia, cố ý cưỡng bách nàng mở môi đỏ mọng nghênh đón đầu lưỡi lửa nóng kia xâm lược tất cả.

“Không muốn ——”

Nàng cố gắng muốn rời khỏi môi hân, nhưng bàn tay to của hân thật chặt đè lại đầu nàng, không để cho nàng rời đi.

“Người đi tìm những nữ nhân kia, không nên tìm ta ——”

“Ta không có những nữ nhân khác. Kể từ sau khi gặp em, ta không còn có những nữ nhân khác.”

“Gạt người!”

Cái vị tiểu thư nhà có tiền kia giải thích như thế nào? Trong lòng nàng tức giận reo hò, lại thủy chung không có nói ra.

Nàng sẽ không hỏi hấn.Cao ngạo nói cho nàng biết không thể giống như người vợ thích ăn dấm chất vấn hấn, hấn cũng không phải là gì của nàng.

Phảng phất xem thấu tâm tư nàng,hấn lại nằng nặc ở môi của nàng ấn xuống nụ hôn, “Cô ta từ thời khắc nhìn thấy ta kia, vẫn muốn thiết kế ta làm nam nhân của cô ta, ta tránh cũng tránh không khỏi.”

“Nàng đáng đáp lại không xấu xí.”

“Em cũng rất xinh đẹp.”

“Nhà nàng có nhiều tiền.”

“Nhà ta so với nàng còn nhiều tiền hơn.”

“Nàng vẫn luôn muốn kéo người lên giường,chứng tỏ nàng rất yêu người.”

“Ta cũng vậy vẫn muốn kéo em lên giường,như vậy chứng tỏ cái gì?”

Hấn hỏi ngược lại làm nàng sùng sốt — , trong lúc nhất thời cũng không tìm được lời đáp lại hấn.

“Hay nói,ta chỉ là mèo đực động dục muốn hôn cũng chỉ có thể tìm em. Ai kêu trong cơ thể em cũng có gen mèo, cả đời này em cũng không thể yêu bất kì người nào?”

Bất kể hấn nói là đùa giỡn hoặc là nghiêm túc, vào giờ khắc này, nàng vẫn tương đối cảm động .

Trong lúc bất chợt, thân thể hấn lung lay hạ xuống, nàng vội vàng vịn vào hấn.

“Người làm sao vậy?”

“Thuốc trong người ta muốn phát tác.”

“Kia ——”

“Em không thể thấy chết mà không cứu.”Hấn lẳng lặng nói, hai cặp mắt đen láy thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào nàng.

Mộc Thạch Nam cảm giác tất cả kháng cự cùng phòng bị của mình dưới cái nhìn soi mói của hấn chậm rãi tan chảy, giống như là băng gặp phải lửa.

“Người thật là một đại phôi mèo!”

Trong miệng tuy là oán giận như vậy, nhưng hai tay nàng cũng nhiệt tình vòng qua cổ hấn, giống như tình nhân nhiệt tình đáp lại hấn.

Hai người hôn nhau,chỉ sợ cả trời sập xuống cũng không ngăn được cái nhiệt tình kia, mãi cho đến hai người sắp không thở nổi, hấn mới lưu luyến rồi đi môi nàng.

“Trời ạ!” Hấn thiếu chút nữa bị nàng nuốt.

Không nghĩ tới nàng một khi tháo xuống phòng bị trong lòng, sẽ giống như một ngọn lửa dấy lên dục hỏa nóng bỏng trong nội tâm hấn.

Đầu lưỡi màu hồng của nàng nhẹ lướt qua môi mình, tràn đầy trêu đùa. . . . .

Hấn chợt kéo đầu nàng xuống, cuồng liệt che lại môi nàng.

Bất kể trong cơ thể có thuốc kích thích quấy phá hay không, chỉ cần người thấy được mùi thơm đặc biệt trên người nàng, cũng đủ để cho hấn biến thành một con mèo đực động dục nhào tới nàng, sau đó mất đi lý trí một lần lại một lần đoạt lấy nàng ——

Tay hấn đói khát cời xuống quần áo trên người nàng,sử dụng môi run rẩy hôn cùng bàn tay khám phá da thịt toàn thân tể nộn.

Nàng xấu hổ muốn che kín thân thể mình, nhưng bị hấn ngăn trở.

“Không nên che, ta muốn nhìn em.”

“Ta có cái gì dễ nhìn?” Nàng đỏ mặt nhỏ giọng nói.

“Ít nhất so với ta dễ nhìn.”

“Ghét!”

Bất quá nàng còn ngẩng đầu lên, để cho thân thể mình càng thêm gần sát hắn, cảm thụ hắn vuốt ve.

Nam nhân nhược điểm lớn nhất chính là dục vọng đối với nữ nhân.

Hơn nữa nàng phát hiện hắn tựa hồ đối với nàng rất dễ dàng động tình. Đây là khuyết điểm của hắn.

Nàng sẽ lợi dụng hoàn toàn điểm này —— ở nơi này trong một thời gian ngắn, hắn chỉ thuộc về một mình nàng, bất kỳ nữ nhân nào đều mơ tưởng muốn xâm nhập trong tim hắn! Cho dù có, nàng cũng sẽ đem hết thảy loại bỏ, đoạt lấy toàn bộ tâm hắn.

Lưỡi của hắn không ngừng liếm láp đầu vú căng thẳng, làm cho hô hấp của nàng dồn dập.

“Ngươi thích không?”

Thân thể nàng kiều mỹ không an phận ở trên người hắn cử động, Nghiêm Diễm cảm thấy một cỗ dục vọng cường đại từ trong cơ thể xông ra, trào dâng trong huyết dịch hắn.

“Thích. . . . . Ta thật yêu em chết mất ——” Hắn càng thêm dùng sức mút đầu vú nàng, tay kia ôn nhu rồi lại đói khát bao phủ nàng.

“A. . . . . Ôn nhu một chút. . . . . Đừng như vậy. . . . . Nóng quá ——” Hai tay hắn cùng xoa làm toàn thân nàng như lửa đốt nhịn không được giãy dụa, giống như rất thoải mái lại hết sức khó chịu phát ra yêu kiều.

Nàng yêu kiều cùng nhiệt tình làm hắn nhanh chóng bị thiêu đốt, môi hắn tham lam ở hai vú hoạt nộn qua lại mút, liếm láp, nhẹ gặm, tận tình thăm dò đoạt lấy ngọt ngào kia cùng thân thể mềm mại, nóng bỏng.

“Em thật ngọt, lại ấm áp. . . . .” Tay hắn chậm rãi hướng bắp đùi nàng sờ nắn.

Mộc Thạch Nam theo bản năng kẹp chặt hai chân, nhưng hắn vẫn ở bên tai nàng êm ái dụ dỗ, giống như là thôi miên.

“Mèo con, để cho ta đi vào. Để cho ta chứng minh ta có thật nhiều muốn em, thật nhiều yêu em ——”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 9

“Nhưng là ——”

“Không nên cự tuyệt ta.” Hắn ra lệnh.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, khẽ cắn môi nhẹ nhàng tách ra hai chân, mà ngón tay thon dài của hắn như rắn thăm dò vào giữa vườn hoa thiếu nữ của nàng, thăm dò cánh hoa ướt đầm kia, phát hiện khe huyết của nàng đã vì hắn chảy ra mật dịch ngọt ngào, chờ đợi hắn tiến vào.

Cặp mắt đen thâm thúy nhìn chăm chú vào gò má đỏ lên của nàng, cái miệng nhỏ bởi vì ngón tay hắn không ngừng ở trong cánh hoa trêu chọc trêu đùa mà kêu nhỏ lên tiếng, hiện ra e lệ lại mang một ít dâm đãng ý vị.

Giống như muốn nghe nhiều hơn tiếng thờ dục mắt hôn kia, ngón cái nhẹ nhàng ma sát tiểu hoa hạch nhạy cảm, ngón tay kia cũng thật sâu thăm dò vào trong khe huyết chặt chẽ. . . . .

“A. . . . . Không muốn. . . . .” Khi ngón tay hắn bắt đầu hành hạ thì hai tay nàng thật chặt ôm lấy cổ hắn, thân thể không chịu được hưởng về hắn.

Nàng điên cuồng lắc đầu, phảng phất không chịu nổi hắn công kích như vậy, mỗi lần ngón tay hắn thăm dò sâu hơn, nàng liền kêu càng lớn.

“Muốn ta sao?”

Môi hắn ngậm đầu vú nhỏ màu hồng, đầu lưỡi nóng cháy ở trên điểm nhỏ liếm láp, khiến móng tay nàng thật sâu đâm vào trong bắp thịt của hắn.

“Ta. . . . . Chỉ cần ngươi! Chỉ cần ngươi! Cầu xin ngươi. . . . .”

Ngón tay hắn rời đi khe huyết ấm áp, trong lúc nhất thời lại làm nàng có cảm giác trống không, nhưng rất nhanh, loại cảm giác này bởi vì hắn kiên nhẫn

không lò tiến vào mà biến mất.

Tất cả lời nói của nàng chỉ có thể hóa thành từng tiếng rên rỉ, hai tay thăm dò vào trong tóc đen của hắn, hai cặp mắt xinh đẹp thật sâu nhìn chăm chú vào hắn.

Thân thể hắn càng mạnh mẽ mà hữu lực ở giữa hai chân nàng ra vào, một lần lại một lần đoạt lấy nàng. . . . .

Nàng nhắm mắt lại tận tình hưởng thụ khoái cảm khó nói nên lời cùng vui thích hắn gây cho nàng, cảm thụ thân thể cường tráng đánh vào trên người nàng lúc âm áp, ôm chặt lấy hắn, phảng phất hắn là tất cả của nàng.

Hắn làm cho nàng thân là nữ nhân vui vẻ, mà nàng cũng không cho là mình không nên tận tình hưởng thụ vòng tay của hắn, nhưng là, tại sao hắn ôm sẽ làm nàng có xúc động muốn khóc?

Là bởi vì vòng tay hắn quá ấm áp, còn vì những lời dụ dỗ an ủi bên tai nhẹ nhàng làm nàng có cảm giác được thương yêu?

Kể từ sau khi mẹ qua đời, nàng liền một thân chiểu cổ hai người em gái cùng người cha gần như điên cuồng vì lý tưởng, trải qua thời gian dài, bọn họ quên mình còn có một mặt yếu ớt.

Bản thân luôn cho là không cần có người ôm nàng, nói yêu nàng, thương nàng, nàng vẫn là có thể dũng cảm chống đỡ tất cả.

Nhưng là ở trong ngực nam nhân bá đạo này, nàng có cảm giác được yêu.

Mặc dù loại quan hệ này không cũng phải chưa phát sinh, nhưng lòng của nàng vẫn vì lời ngon tiếng ngọt của hắn mà rung động.

Trong nháy mắt chớp nhoáng này, nàng hi vọng có thể được hắn hào hảo yêu.

Nàng đột nhiên nòng bồng hân khuôn mặt anh tuấn, môi, mũi, cũng toàn tâm nghênh hợp hắn luật động để phân tán mềm yếu trong lòng nàng lúc này.

Nghiêm Diễm cảm nhận được người trong ngực có cái gì không đúng, hắn muốn nhìn nàng, lại bị nàng ôm chặt lấy.

“Mèo con, người ——”

“Không cần nói, chỉ cần yêu ta, dùng sức, liều lĩnh yêu ta, đoạt lấy ta ——” Nàng ôm thật chặt hắn, vong tình reo hò.

Nghiêm Diễm vốn cuồng liệt chạy nước rút cũng bởi vì cao triều lại tới mà càng thêm mãnh lực nhanh chóng, hắn như si như say hôn nàng, thân thể cả hai như muốn nổ tung thật chặt dây dưa ở chung một chỗ.

“Đó —— trời ạ! A. . . . .”

Nàng chỉ cảm thấy so sánh với lần trước vui thích càng thêm mãnh liệt, khoái cảm tựa con song như vỡ òa che mắt nàng, làm nàng không cách nào đè nén kêu to, cảm thấy mình phảng phất bay lên trời.

Nghiêm Diễm cũng ôm chặt lấy thân thể nhu nộn của nàng, nghe từng tiếng thở dốc tràn đầy vui mừng của nàng, tràn đầy thỏa mãn ngâm gọi, đợi đến hưng phấn mừng như điên đánh thẳng vào nàng thì hắn mới hài lòng để cho mình cùng nàng cùng nhau đạt tới kích tình thiên đường.

Trong văn phòng chợt im lặng, chỉ có tiếng hai người thở dốc.

Mộc Thạch Nam nhắm mắt lại thỏa mãn nghe thanh âm tim đập của hắn, lồng ngực cường tráng cũng theo hô hấp mà lên xuống phập phồng.

Hai người không có nhúc nhích, cũng không muốn động dậy.

Tay hắn không ngừng vuốt ve tấm lưng bóng loáng không tỳ vết của nàng, cảm thụ dư âm sau khi kích tình.

K

hông nghĩ tới trong thân thể nhỏ nhỏ của nàng kia thể nhưng tích chứa dục vọng cuồng nhiệt như vậy, làm hắn thỏa mãn không gì sánh kịp.

Hắn rất hoài nghi sau khi mình cưới nàng có phải hay không có thể không chế ngày ngày cùng nàng triền miên, hàng đêm cùng mất hồn ——

Cưới nàng? !

Ý niệm chưa từng có này đột nhiên xuất hiện ở trong đầu, một khi có ý nghĩ như vậy, hắn cũng cảm thấy không có gì kháng cự.

Dù sao hắn vừa bắt đầu liền muốn nàng, muốn đem nàng ở lại bên cạnh mình một đời một thế.

Nhưng phản ứng của nàng sao?

Nàng có thể hay không vì vậy thoát đi không thấy bóng dáng?

Hắn nhìn không được đem nàng ôm chặt hơn, chỉ sợ một giây kế tiếp nàng sẽ biến mất ở trước mặt hắn, trong ngực hắn.

“Mèo con, em có nghĩ muốn hưởng thụ vinh hoa phú quý, nửa đời sau cũng có thể ăn uống hưởng thụ vô tận?”

Nàng khốn hoặc nâng lên cặp mắt nhìn chăm chú vào hắn, “Người nghĩ nói với ta cái gì?”

“Ta ——”

Vừa lúc đó, trên bàn điện thoại cùng tiếng gõ cửa đồng thời vang lên, hai người mới đột nhiên giật mình bây giờ là giờ làm việc, hơn nữa buổi chiều còn có một hội nghị trọng yếu chờ hắn.

Hai người chia ra mặc quần áo vào, Nghiêm Diễm nhanh chóng nhận điện thoại trên bàn.

“Tổng giám đốc, tất cả cán bộ đều ở đây chờ ngài đi họp.”

“Được, ta biết.”

Hắn cúp điện thoại xoay người, chỉ thấy Mộc Thạch Nam cũng đã mặc quần áo tử tế, chỉnh tề giống như là không có bị hắn thô bạo chiếm đoạt.

“Ta thấy đứng lên còn có thể chứ?”

“Có thể.”

Chỉ trừ trên mặt đã bớt đỏ ửng còn môi bị hôn vừa hồng vừa sưng tiết lộ ra nàng mới bị hào hạo yêu thương.

Nhưng hắn cũng không có nói ra, bởi vì hắn hiểu rõ nàng là cỡ nào xấu hổ.

“Người muốn phải đi họp, nhanh một chút.”

“Được.”

Vừa mở cửa ra, nàng vội vàng kéo hắn, “Chờ một chút, cà vạt của người bị lệch.”

“Đến!”

Hắn tự nhiên giơ cằm lên, để cho nàng vì mình điều chỉnh cà vạt.

Trong lúc bất chợt, hai người cùng cảm giác được có vô số ánh mắt tò mò rơi vào trên người mình, Nghiêm Diễm cùng Mộc Thạch Nam động tác cùng dừng ở giữa không trung, sau đó chậm rãi quay đầu.

Chỉ thấy ngoài cửa trên hành lang đứng đầy cán bộ chờ đi họp, vẻ mặt của mọi người cũng hết sức mập mờ.

Mọi người trong lòng đều không ngừng suy đoán bằng son mỹ nhân cùng tổng giám đốc mới vừa rời ở trong phòng làm việc đã làm gì chuyện?

Mộc Thạch Nam cường bách bản thân tỉnh táo lại, đối mặt loại chuyện này để ý tới không phải là tốt — chỉ có thể làm dờ đi lự chú ý.

“Tổng giám đốc, về danh sách chủ quản cấp cao giảm biên chế lần này, ta sẽ ở trong ngày gần đây sửa sang lại đưa cho ngài.”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người không kìm hãm được cũng hít một hơi.

Đối với chuyện cùng mình chén com có liên quan đến, bọn họ so với cái gì cũng muốn quan tâm, tự nhiên cũng không cố để ý mối quan hệ giữa tổng giám đốc cùng cái nữ nhân nào.

Nghiêm Diễm nhìn bóng lưng Mộc Thạch Nam chậm rãi biến mất, trong lòng đối với nàng thông minh càng thêm yêu thích.

Cái tiểu nữ nhân này, chỉ có nàng!

Thu hồi ánh mắt mê muội, hắn lại khôi phục bộ mặt bình thường tỉnh táo, lý trí, nghiêm trọng.

“Còn ngáy giấc? Đi họp!”

Một tiếng ra lệnh làm cho mọi người đột nhiên thức tỉnh, tất cả vội vàng vàng đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, vì mình chén com hào hào công việc.

Những thứ khác, xen vào nhiều sẽ không tốt.

Hôm nay, mặt trời âm áp có chút lười biếng, gió nhẹ thổi lật phát làm rừng cây lay động sào sạt.

“Thoải mái làm cho người khác không muốn dậy. . . . .”

Mộc Thạch Nam rúc vào ngực Nghiêm Diễm, giống như con mèo lười biếng lại ưu nhã, ngay cả động cũng không muốn động.

Nghiêm Diễm đề nghị muốn ăn cơm dã ngoại, cho nên hai người tới khu biệt thự của hân tại Đài Bắc, sau đó ở dưới một cây đại thụ ăn bữa trưa nàng tự mình làm, hưởng thụ thời gian tốt đẹp và hân nhân.

Hân chưa bao giờ giống như hiện tại buông xuôi thích ý cùng tự tại, phảng phất cả người cũng bình tĩnh.

Mà hân hiểu được tất cả đều là bởi vì bên cạnh có nàng.

“Tiểu Nam, em thích cùng ta ở — một chỗ sao?” Hân hôn lỗ tai nàng, hơi thở ngọt nóng xuyên qua ở căn cổ nàng.

Hai mắt nàng nhắm lại, ngẩng đầu lên nghênh đón môi hân.

Nàng cảm giác được hơi thở ôn nhu của hân dung nhập vào trong miệng nàng, đầu lưỡi linh hoạt tà tứ trên chóc nàng, ép nàng với hân cùng nhau dây dưa.

Khi hân hôn, trong cơ thể nàng dâng lên một cỗ vi diệu ấm áp, nàng để mặc cho nó phát sinh, mặc cho nó phát triển.

Nàng từng ngăn cản qua, nhưng hiệu quả một chút cũng không có, ngược lại, càng kháng cự, lòng nàng càng khát vọng hân.

Cho nên, nàng học cách thuận theo tự nhiên, hưởng thụ cùng hân ở chung một chỗ mỗi một phút, nhưng cẩn thận không muốn mất tim mình.

Hai tay nàng thật chặt ôm hân, nhiệt tình đáp lại nụ hôn bá đạo lại không mất ôn nhu của hân.

Không biết qua bao lâu, hân mới lưu luyến không rời đi nàng, giống như một cuộc chạy đua cùng nhau thở dốc.

“Ta nhớ đáp án của em là phải.”

“Ngươi cái hư nam nhân này, ta nếu như nói không thích, ngươi tuyệt đối cũng sẽ cứng rắn cưỡng thành có có đúng hay không?”

“Không sai, hơn nữa ta sẽ dùng hành động để chứng minh.” Môi hân lại nghịch qua nàng, mang theo mê người trên đầu.

“Ngươi thật sự bá đạo.”

“Ta còn muốn bá đạo hơn. Đem quần áo cởi xuống.” Hân ra lệnh.

“Không được, chúng ta ở bên ngoài, sẽ có người thấy.”

“Nơi này là của nhà ta, hơn nữa ta đã sớm giao phó những người khác không cho phép tới quấy rầy chúng ta, cho nên em có thể an tâm.”

“Thì ra là ngươi đã sớm tính toán tốt.”

Đó là dĩ nhiên. Nếu để cho người xông vào, không phải là tiện nghi bọn họ? !

Hân bị nhìn thấy hết thì không sao, nhưng mèo con của hân tuyệt đối không thể bị người thấy một chút xíu xuân quang.

“Ai kêu ta không có lúc nào là không muốn đoạt lấy em, một lần lại một lần, giống như không đủ.” Hân nhẹ giọng nói, hai tay — nhanh nhẹn cởi ra cúc áo của nàng.

“Ngươi thật hư. . . . .” Nàng vô lực kháng nghị, lại kháng cự không được hân ở trên da thịt nàng vuốt ve mang đến khoái cảm.

“Ta hư, nhưng cô gái câu dẫn ta cũng không phải là tốt.” Hân thấp giọng thở gấp nói.

Tìm được móc câu của áo lót, hân không thể chờ đợi cởi bỏ.

“Ngươi không thể đem trách nhiệm đẩy tới trên người ta, quá đáng.” Trong miệng nàng không tự chủ toát ra một bộ dạng tiểu nữ nhân kiều mỵ.

Kể từ khi cùng hân ở chung một chỗ, nàng cảm giác mình càng lúc càng giống những nữ nhân đang đắm chìm trong tình yêu kia, học như thế nào trong ngực tình nhân làm nũng, như thế nào hưởng thụ tư vị ngọt ngào của tình yêu.

“Tiểu Nam, em biết em có nhiều mê người sao?”

“Không, ta tuyệt đối không mê người. Đừng quên ngươi trước kia còn nói qua ta là băng sơn mỹ nhân đấy!”

“Ta có nói qua sao? Vậy ta nhất định là bị em mê hoặc mất đi lý trí. Trên thực tế, lần đầu tiên ta nhìn thấy em thì ta liền biết em là một con mèo cái kêu gọi, đối với ta giống như mưa xuân sau lại hướng ta làm nũng.” Nghiêm Diễm dùng ánh mắt mê luyến thưởng thức hai vú đầy đặn cùng đầu vú nhỏ từ từ

trở nên cứng rắn của nàng.

“Người không sợ móng vuốt mèo của ta làm người bị thương?” Nàng khó thở hỏi.

“Không sợ. Sợ sẽ không xứng với em”

Hắn cúi đầu hôn đầu vú nhỏ màu hồng,sau đó đem nó ngậm vào trong miệng tùy ý mút liếm cắn, đem nàng bức đến điên cuồng.

“Không. . . . .” Nàng ở trong hơi thở cuồng liệt, cong người lên để cho hắn bừa bãi yêu thương.

Nàng hiểu một khi bọn họ bắt đầu hôn sẽ rất khó dừng lại, phải đến hoàn toàn thỏa mãn mới bằng lòng bỏ qua.

Nhưng là,địa điểm hiện tại của hai người cũng không phải trong phòng ấm áp, thư thích, an toàn, mà là trên cỏ dưới tàng cây.

“Diễm, không nên ở chỗ này,ôm ta đi vào.”

“Không muốn,ta muốn ở chỗ này.Ta muốn xem em toàn thân trần truồng nằm ở trên cỏ xanh biếc,giống như yêu tinh ngây thơ,giống như yêu nữ mỹ người, giống như nữ thân khêu gợi. . . . .” Hắn vuốt ve da thịt trắng nõn,thâm tình lắm lắm.

Khỏe miệng Mộc Thạch Nam chậm rãi gợn lên một nét cười xấu xa , “Nam nhân, người nói phải chăng người ảo tưởng đi?”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Hắn cũng cười.

“Em đoán đúng rồi. Nếu bị em phát hiện, vậy em liền phụ trách thỏa mãn ảo tưởng của ta đi!”

“A! Không muốn. . . . .”

Nàng cười giống như đứa bé gái,mà hắn cũng giống như thằng bé trai,hai người giống như trẻ con không lo nghĩ gì vui vẻ chơi đùa.

Nghiêm Diễm thích nhìn nàng cười,cũng chú ý tới nàng gần đây cười tương đối nhiều,thấy nàng cười, hắn cũng sẽ vui vẻ. Hắn tin tưởng mình đã yêu cái tiểu nữ nhân quật cường lại chọc người đau lòng này rồi. Không biết nàng đối với hắn có cảm giác gì?

Hắn muốn mở miệng hỏi, lại phát hiện tay nàng dừng ở giữa hai chân hắn, sau đó. . . . . liền thay đổi.

Tiếng cười dừng lại, nàng nâng lên trong mắt như nước thủy nhìn chăm chú vào hắn, đáy mắt lộ ra nghiêm túc, khát khát quang mang.

Mộc Thạch Nam lẳng lặng nhìn khuôn mặt tuần mỹ, suy đoán tâm tình hắn vào giờ phút này. Hắn hi vọng tay nàng vuốt ve chỗ hiện tại sao? Nàng dám đối với hắn làm ra chuyện thân mật như vậy sao?

Lúc này, hắn hít một hơi thật sâu, trong phút chốc, nàng hiểu hắn khát vọng, mong đợi nàng đụng chạm. Trong lúc nhất thời,yếu muốn trêu chọc hắn hiện lên trong mắt.

“Người muốn ta sờ người sao?” Nàng yêu mị vòng qua cổ hắn, ở bên tai hắn nói nhỏ,nụ hoa nhạy cảm không ngừng mà sát lồng ngực hắn, giống như cái yêu nữ tà mị quyến rũ hắn.

Hắn run rẩy nhắm hai mắt lại, ức chế xúc động thiếu chút nữa kìm giữ được.

“Mèo con, em dám không?” Hắn cắn răng nói nhỏ, ném ra chiến thư khiêu khích.

Mộc Thạch Nam trong mắt khát vọng bày tỏ câu trả lời nàng, động tác của nàng cũng đại biểu nàng tiếp nhận khiêu chiến của hắn. Nàng đưa ra tay ngọc tuyết trắng mảnh khảnh cõm bỏ quần áo hắn, để cho hai người trần truồng như lúc mới ra đời.

“Đại phơi mèo, người không khỏi quá coi thường ta. Muốn trở thành mèo con mà đại phơi mèo người thích nhất,cũng phải có bản lĩnh.”

“Được? Ta rất mong đợi mèo con của ta có bản lĩnh gì?”

“Vậy thì tiếp chiêu đi!”

Nàng cười đến hảo mỉ, đem hán khê đẩy ở trên cỏ xanh mơn mơn, giạng chân ở trên người hán, cúi đầu thật sâu hôn hán.

“Lần này đến lượt ta khi dễ ngươi đi?”

Giương mặt xinh đẹp chậm rãi phát ra một chút đỏ ửng, càng làm hán thấy phải ngây dại. Một đôi tay ngọc không ngừng ở trên người hán khê vuốt ve, cùng sử dụng đầu lưỡi nhỏ nhỏ trên đầu nụ hoa hán, khiến cho hán một hồi mãnh liệt run rẩy.

“Em là từ đâu học được chiêu này?” Hán thở dốc ép hỏi.

“Từ trên người của người a! Ngươi không cũng thích bộ dáng ta trên chộc như vậy? Thích không?” Nàng một bên đùa với nụ hoa nhỏ bất đồng của hán với mình một bên hỏi.

“Lão Thiên! Ta thích. . . . . Em tiểu ma nữ này. . . . .” Mặc dù hán phải sử dụng lực rất lớn khắc chế mới có thể đè nén xuống ý tưởng mình không muốn xông qua, nhưng hán còn rất thích nàng đối với hán như vậy.

“Ta còn có thứ để cho ngươi thích hơn.” Chỉ thấy nàng yêu mỉ cười, sau đó chậm rãi đứng ở giữa hai chân hán.

Nghiêm Diễm hiểu nàng muốn làm cái gì, dù sao hán so với nàng có kinh nghiệm.

Nhưng là. . . . . Nàng sẽ không phải nghiêm túc đi? Chẳng lẽ nàng đối với hán. . . . . Tim của hán một hồi lảng lảng.

Mộc Thạch Nam cảm thấy mặt mình chẳng những nóng lên, ngay cả thân thể của nàng cũng giống như lửa. Nhưng nàng muốn để cho hán vĩnh viễn không quên được nàng, nàng muốn để cho hán cảm thấy thỏa mãn cùng vui thích trước nay chưa từng có.

Khi tay nhỏ bé đem không lồ kiên đỉnh của hán thả ra ngoài thì thanh âm tim nàng đập giống như toàn bộ thế giới cũng nghe được. Nàng đầu tiên là nhẹ nhàng vuốt ve trên dưới nóng người kia, sau đó mở ra cái miệng nhỏ hồng nộn ngậm kiên đỉnh đã trở nên sưng to lên—— nhưng miệng nàng quá nhỏ, chỉ bao trùm được một chút xu.

“Ừ. . . . .” Hán nhắm mắt lại, cảm thấy khoái cảm xông thẳng đỉnh đầu.

Cái lưỡi màu hồng nhẹ nhàng liếm hán, hai tay ôn nhu bao bọc, mặc dù kỹ xảo của nàng căn bản là không có chút nào tốt, nhưng vẫn đủ để khiến huyết dịch trong cơ thể hán nhanh chóng trương lên.

Mộc Thạch Nam vốn tưởng rằng cảm giác này sẽ rất xấu. Nàng cho tới bây giờ cũng không dám tưởng tượng mình có một ngày sẽ đối với người đàn ông làm loại chuyện như vậy. Nhưng đôi mắt hán, như vậy lấy lòng lại trở nên hết sức trọng yếu, cũng cam tâm tình nguyện. Nàng cũng phát hiện khi nàng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng trên chộc phải nam nhậy cảm của hán thì hán sẽ không kìm hãm được phát ra rên rỉ. Nàng thích hán cứng rắn cùng lửa nóng, thích nàng có năng lực này có thể khống chế hán, để cho hán cũng có thời điểm không khống chế được mình, nếu không mỗi một lần đều là nàng cầu khẩn.

“Thoải mái sao?” Nàng nhẹ nhàng cười trong đó lóe ra tia sáng đùa dai, nàng mở to miệng cố gắng đem lửa nóng kiên đỉnh ngậm trong miệng, cũng chậm rãi đi động đầu mình trên đó.

“A. . . . .Em. . . . .” Nghiêm Diễm thật sự bị mèo con này hành hạ chết.

Mỗi khi nhậy cảm của hán gặp phải đầu lưỡi nghịch ngợm thì hán liền không nhịn được phát ra than nhẹ vui thích.

Chưa từng có một nữ nhân có thể giống như nàng mang cho hán khoái cảm trước nay chưa có. Có lẽ bởi vì hán yêu nàng đi! Cảm giác mình sắp bộc phát ra thì hán có chút thô bạo đem ngón kéo đến trên người, nhiệt tình ôm lấy mặt nàng cuồng liệt hôn, mãi cho đến khi cả hai cùng không thở nổi, hán mới lưu luyến không rời rời đi đôi môi ngọt ngào.

“Vì để thưởng cho cố gắng mới vừa rồi của em, ta cũng sẽ làm em phiêu phiêu dục tiên.”

Hán đem kiều tiểu của nàng đặt ở giữa hai chân mình, cũng để cho khe huyết đã sớm ướt át trên đỉnh kiên đỉnh của hán, sau đó cầm eo mãnh mãnh để cho thân thể nàng hạ thấp xuống, cho đến khi nàng cảm thấy khe huyết bị hán nhét tràn đầy.

Trên khuôn mặt đỏ hồng của Mộc Thạch Nam hơi xuất hiện mồ hôi, nhưng vẫn có thể từ trong cơn người mê loạn của nàng nhìn ra nàng thỏa mãn cùng khoái cảm.

“Diễm. . . . . Thật trưởng. . . . .”

Trong miệng của nàng phát ra kiều thanh đứt quãng. Hán cảm đai lưng mãnh mãnh của nàng trên dưới di động, đến cuối cùng nàng cũng ở trên mình di động, mà tay hán cũng xoa nàng bầu ngực không ngừng đung đưa.

“A. . . . . Không được. . . . . Ta. . . . . Nóng quá. . . . . Thật là đẹp. . . . .” Nàng hai mắt nhắm lại, toàn thân không ngừng rung động, vẻ mặt kia giống như là đang hưởng thụ chỗ mang đến khoái cảm cực lạc này, mà cái miệng nhỏ cũng không kìm hãm được loạn ngậm kêu loạn.

Hắn yêu chết bộ dạng mất hồn như vậy của nàng, nhiệt tình như vậy nghiêng hợp hắn, giống như là nữ yêu —không ngừng quyến rũ hắn.

“Em háo dâm lay động như vậy, làm người ta nhìn không được muốn một ngụm ăn hết em!” Hắn cũng cảm thấy thân thể mình không ngừng lên vào khe huyết chặt chẽ mang cho hắn trần trần khoái cảm.

“Ta dâm đang, người dâm đang hơn.” Cũng chỉ có đến lúc này nàng mới thể nói năng lộn xộn như vậy, bắt quá hắn yêu điểm này của nàng.

“Cho nên chúng ta là tuyệt phối, có đúng hay không?” Hắn giống như cái lữ nhân đói khát ở trong môi nàng cướp lấy mỹ vị ngọt ngào, mà nàng cũng nhiệt tình để cho đầu lưỡi mình cùng hắn không ngừng dây dưa.

“Ừ. . . . .” Nàng ôm thật chặt đầu hắn, thoải mái ở trên người hắn không ngừng kéo ra đưa vào. Khi nàng cảm thấy một hồi mãnh liệt khoái cảm đánh tới thì không khỏi kêu to lên tiếng.

“A!” Hắn cũng giờ cao eo nhanh chóng phối hợp động tác của nàng, ở một hồi cấp tốc chạy nước rút, hai người đồng loạt kêu ra, đạt tới tuyệt vời tột cùng.

Hắn ôm thật chặt thân thể mềm mại của nàng, đem tất cả mầm móng của mình bắn vào trong cơ thể nàng, mà nàng cũng toàn tâm toàn ý tiếp nạp. Ở kích thích đi qua, nàng giống như mèo con bị thương nằm ở trên bãi vai cường tráng của hắn, mà hắn còn ở lại trong cơ thể nàng, làm nàng không cách nào coi thường sự hiện hữu của hắn.

“Có tốt không?”

“Ừ.” Nàng vô lực đáp một tiếng.

“Kia chờ một chút chúng ta trở lại lần đầu.”

“Cái gì? Không được, ta sẽ mệt chết .”

“Người biết nam nhân không khống chế được dâm thú trong cơ thể.”

“Người con dâm thú này cũng quá dâm đi?”

“Mèo con. . . . .”

“Không được, ta cự tuyệt. . . . .”

Ở ánh mắt trời màu vàng buổi chiều nơi đây, ảm áp gió nhẹ thổi qua hai người đang tranh chấp, những người khác ở trong phòng làm việc cũng không nhìn bị vui sướng lây, lộ ra mỉm cười. Người làm trong lòng đều có cái ý tưởng, có lẽ tương lai không lâu, bọn họ sẽ có một nữ chủ nhân. . . . .

Buổi tối, trăng sáng treo trên cao bầu trời đêm.

“Người đã khỏe như vậy? Ta không nhanh được. . . . .”

“Lại một lần nữa là tốt.”

“Không muốn. . . . . A. . . . . Không được. . . . .”

Ánh đèn màu hoàng hôn chiếu trên bóng người không ngừng luật động, tạo thành hình ảnh liêu nhân nhấp nhô.

Rốt cục, người con trai phát ra một tiếng gầm nhẹ thỏa mãn, sau đó giống như đã trút giận bị cầu nằm ở trên người nàng.

“Trời ạ! Mèo con,ta bị em làm mệt chết.” Nghiêm Diễm lật người nằm ở trên giường lớn.

“Người còn dám nói! Từ bên ngoài đến bên trong, một lần lại một lần, ta cũng mau bị người làm cho toàn bộ xương phá hủy, người còn không chịu ngừng, hiện tại lại muốn trách ta làm người mệt chết. . . . . Thật oan uổng ta!” Mộc Thạch Nam lật người không để ý tới hắn. Hắn vội vàng đưa ra hai tay đem nàng ôm tới, đem nàng bao ở trong vòng tay ảm áp.

“Thế nào, tức giận? Thật xin lỗi. . . . . Bất quá ai bảo em đáng đáp mê người như thế, để cho ta không khống chế được mình.”

“Cho nên người cảm thấy rất mất thể diện?” Nàng lật người, nghiêm túc hỏi hắn. Hắn không nói gì ngưng mắt nhìn nàng. Giương mặt hồng hào kia, cặp mắt như nước, môi vừa hồng vừa sưng. . . . . Nàng thật sự rất xinh đẹp. Hơn nữa quan trọng nhất là, hắn yêu nàng. Tay hắn vuốt ve da thịt tê nộn, thâm tình nói với nàng:

“Ta đối với chuyện giữa chúng ta hết thấy nghiêm túc, một chút xấu cảm giác mất thể diện cũng không có, em không thể vu oan ta.”

Ở đó trong một giây đó, Mộc Thạch Nam cảm giác mình có thể hoàn toàn buông lỏng rúc vào trong ngực hắn, không cần lo lắng bất luận kẻ nào, chuyện, vật có thể tổn thương nàng. Nhưng là. . . . .

“Mặc dù người nói như vậy, ta còn không tin người.”

“Tại sao? Ta cảm thấy ta đối với em luôn luôn không có chút nào che giấu, em thì ngược lại, đối với ta giống như chẳng qua là người lang cùng em lên giường.”

Nói tới chỗ này, trong lòng hắn lại hiện lên tâm tình bất an. Hắn đã yêu nàng, nhưng nàng sao? Hắn cong người lên, tròn mắt đen nghiêm túc nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của nàng.

“Thế nào?” Nàng cố ý giả bộ ngu.

“Ta với em ở chung một chỗ cảm giác rất vui vẻ, còn em?”

“Ta?” Nàng suy tư cúi xuống, quyết định thành thực trả lời,

“Cũng rất vui vẻ.”

“Nhiều vui vẻ?”

“Chính là. . . . . Rất vui vẻ là được rồi.”

Nàng ngồi dậy, muốn xuống giường trốn tránh hắn hỏi. Hắn một phen bắt được tay nàng,

“Em đang trốn tránh, tại sao?”

“Ta không có.”

“Em có.”

“Ta cho là chúng ta đi tới tình trạng này, có thể tiến một bước phát triển mới. . . . .” Nàng đột nhiên vô tình hất tay hắn ra,

“Chúng ta ở chung một chỗ rất vui vẻ, như thế mà thôi.” Sắc mặt hắn xanh mét,

“Như thế mà thôi?”

“Chẳng lẽ người còn tưởng rằng chúng ta quan hệ thân thể hấp dẫn có thể duy trì đến vĩnh viễn? Chúng ta đều là người lớn, không nên còn tin tưởng ngây thơ trên thế giới sẽ có chân ái đi?”

Nàng giương mắt to kỳ vọng có thể lấy được hắn tán đồng, nhưng trả lời nàng là một cặp mắt gần như phóng hỏa.

Phản ứng của hắn làm nàng đoán không ra tâm tư hắn, chỉ cảm thấy tức giận trong mắt hắn làm nàng bất an. Chẳng lẽ trong lòng hắn không phải muốn như vậy sao? Đối với nàng chẳng qua là ôm mối mê, tâm tình chơi một chút, một nữ nhân khi hiểu kỳ trôi qua là có thể vứt bỏ. . . . .

“Nghiêm Diễm, ta có chuẩn bị tâm tưởng.”

“Chuẩn bị cái gì?” Thanh âm của hắn căng thẳng.

“Chuẩn bị cái ngày chia tay kia, ta như thế nào bình tĩnh rời đi người.”

Nói xong, nàng chờ hắn nói ra bất kỳ câu nào làm nàng tan nát cõi lòng.

Trong nháy mắt này, nàng phát hiện mình cũng không giống lời đã nói kiên cường như vậy, thế cố như vậy. Nàng thế nhưng ở thời điểm không tự chủ đã rơi vào trong tay hắn, rơi vào lưới tình hắn giăng ra. . . . . Không! Nàng không muốn!

“Người sẽ dùng phương thức gì rời đi ta?” Thanh âm của hắn càng ngày càng lạnh.

“Dùng một phương thức tinh táo, ôn hòa. . . . .”

“Tựa như đang đàm luận hôm nay khí trời có được hay không, có thể mưa hay không, có muốn mạng dù hay không như không có chuyện gì xảy ra, máu lạnh vô tình như vậy?” Hắn vừa nói lực đạo bắt được tay nàng cũng càng ngày càng tăng thêm, giống như là trừng phạt nàng. Bởi vì lời của nàng vô tình đâm bị thương tim hắn! Nàng hít sâu một hơi,

“Nếu không còn có thể thế nào?” Khi nàng còn không kịp phản ứng, hắn đột nhiên đưa tay giữ cằm nàng, ép nàng không thể không đối mặt hắn.

“Muốn biết nếu như em muốn rời khỏi ta, ta sẽ làm sao?”

“Người nên buông tay, để cho ta đi.” Nàng lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hắn, vẻ mặt không nhìn ra bất kỳ sợ hãi. Nàng lãnh mạc chọc giận hắn.

“Ta sẽ đem em giam lại, không cho phép em rời đi ta một bước, cho đến khi em hoàn toàn bỏ đi ý niệm muốn rời khỏi! Ta sẽ không có bất kỳ phản ứng

tình táo hoặc là tâm bình khí hòa, ta sẽ giống như một con mèo bị dẫm lên cái đuôi khắp nơi cắn người, báo thù, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai ý đồ tổn thương ta!”

“Bao gồm ta sao?” Nàng cố gắng che giấu bất an trong lòng.

Hắn cũng không có bất kỳ hành động bảo lực nào, chỉ là dùng cái loại ngữ điệu khiến người cảm thấy lạnh lẽo cả tim cũng đủ để làm đầu gối nàng như nhũn ra.

“Nhất là em! Em chỉ có thể yêu ta, để cho ta yêu, chính là không cho phép làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn ta!”

Nàng một phen hất tay hắn ra, giận không kìm được nói: “Ngươi tên khốn kiếp này, đừng mơ tưởng dùng cái loại khẩu khí đó uy hiếp ta!”

“Ta không có uy hiếp em, là em đang đối gạt mình lẫn áp người. Em rõ ràng cũng đã yêu ta, vì sao không chịu thừa nhận?” Nàng cả người thật sâu bị rung động.

“Ta không có yêu ngươi.”

“Em nói láo!”

“Ta không có, không có! Ngươi đừng hướng trên mặt mình dát vàng!” Nàng không ngừng lắc đầu, giống như là muốn đem đầu lắc xuống.

Hắn dùng lực bắt được vai nàng, đem nàng quay lại đối mặt hắn.

“Ta không cho phép em trốn tránh ta nữa, ta muốn em đối mặt!”

“Ta không biết ngươi muốn ta đối mặt cái gì. Dù sao sau một tuần lễ nữa, ước định giữa ta với ngươi liền hết ——”

“Hết cá quý!” Hắn tức giận cắt đứt lời nàng.

“Đàng hoàng nói cho em biết, ta cho tới bây giờ cũng không tính toán sau ba tháng thả em đi, thậm chí mỗi một lần chúng ta ân ái, ta cũng đem hết khả năng để cho em có đứa trẻ!”

“Ngươi . . . .” Sắc mặt nàng một hồi trắng xanh.

“Không sai.” Bàn tay hắn dùng sức đè lại bụng bằng phẳng của nàng.

“Trong bụng của em có lẽ đã có đứa trẻ của ta.”

“Tại sao?” Nàng ra sức đẩy hắn ra,

“Tại sao ngươi làm vậy?”

“Bởi vì ta muốn em.” Nàng mờ mịt nhìn chăm chăm hắn, vẻ mặt tựa như khiếp sợ, khốn hoặc phảng phất bị hắn tát một cái tát.

Trong lúc bất chợt, nàng cười. “Em cười cái gì?”

“Hoàn hảo ta lo lắng ngươi sẽ sử dụng chiêu này, nên có bảo vệ mình. . . . . Ta vốn tưởng rằng ngươi không phải là loại người như thế, nhưng sự thật chứng minh, ngươi cũng không có thể tin tưởng.”

Hắn cũng không có thẹn quá thành giận đối với nàng đại hồng đại khiếu, ngược lại mặt không chút thay đổi nhìn chăm chú vào nàng.

“Được, cô điên rồi!”

“Cám ơn ngươi khích lệ. . . . . A!” Lời nàng còn chưa dứt liền bị hắn dùng lực ôm tới, hai người hung hăng ngã xuống đất.

“Ngươi muốn làm gì? Buông ta ra!” Hắn dùng lực nắm cầm nàng.

“Nói với ta rõ ràng, đây là cô thiếu ta!”

“Ngươi . . . . . Đừng như vậy.” Nàng muốn đẩy hắn ra, hắn như vậy làm người ta cảm thấy bất an cùng sợ hãi.

“Nói với ta rõ ràng!” Hắn tăng thêm lực đạo, làm nàng cảm giác được cầm mình sắp vỡ vụn trong tay hắn. Hai mắt nàng nhắm lại thống khổ kêu,

“Ngươi biết rõ chúng ta ban đầu ở cùng nhau không phải là cam tâm tình nguyện, bất kỳ nữ nhân bình thường đều sẽ không hy vọng xa vời chuyện này sẽ có kết quả mỹ mãn gì, ngươi không nên ngu ngốc!” Qua thật lâu, hắn cũng không có trả lời, nàng có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của hắn.

“Ý của cô là ta quá ngây thơ rồi?”

“Không sai. Ngươi không phải là công tử ăn chơi nổi danh sao? Phụ lòng, đạo chơi nhân gian là sở trường của ngươi, cần gì đối với ta giả trang tiểu sinh chung tình, một bộ thâm tình không hồi hận? Ngươi cho rằng ta tin tưởng ngươi sẽ yêu ta đến chết?”

“Cô ——” Hắn một phen bắt được tóc của nàng, tuyệt không quan tâm có thể làm đau nàng hay không, ánh mắt đen tối có ngọn lửa thiêu đốt.

Hắn như một con mèo bị chọc giận, hận không thể cắn nuốt sạch toàn bộ thể giới, bao gồm nàng.

“Cô nữ nhân vô tâm này. . . . . Được, vậy ta cũng không cần đối với cô khách khí nữa!” Hắn thô bạo kéo ra hai chân nàng, Mộc Thạch Nam kinh hoàng nhìn hắn.

“Không muốn! Ngươi không thể. . . . .” Nàng không còn kịp đẩy hắn ra nữa, hắn đã động thân, thật sâu tiến vào nàng.

“Không nên như vậy. . . . .” Nàng thở hào hển muốn đẩy ra hắn đè ở trên người, nhưng hắn chẳng những không buông ra, ngược lại giống dã thú điên cuồng, một lần lại một lần ở trong cơ thể nàng ra vào.

“Nghiem Diễm, không muốn. . . . .” Hai tay nàng bị dùng sức bắt đặt tại hai bên đầu, hắn căn bản không để cho nàng có một chút cơ hội nào giãy giụa.

“Khoản nợ thiếu ta, cô nhất định trả sạch!”

“Không muốn!” Nàng vừa hổ nhục vừa tức phẫn, nhưng lại không thể ra sức, chỉ có thể mặc cho hắn vô tình thô dữ đoạt lấy, lần thứ hai so với lần thứ nhất sâu hơn, thô bạo hơn. . . . .

“Không. . . . .” Nàng chỉ có thể nằm ở dưới người hắn thừa nhận dã thú xâm nhập, trong môi mềm mại bật ra một chút rên khẽ.

“Ta cho là ta chỉ cần đối với cô dụng tâm, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, sẽ có ngày tâm lạnh như băng của cô cảm động mà hòa tan. . . . .” Hắn dùng lực đâm vào, sau đó lại chậm rãi rút ra.

“Cô nói không sai, ta có rất nhiều nữ nhân, nhưng ta muốn chỉ có một, đó chính là cô!” Hắn vừa ngoan hung đâm vào, làm nàng kêu nhỏ một tiếng.

“Nhưng ta vạn vạn không nghĩ tới lòng của cô căn bản không phải làm bằng băng, mà là tảng đá, là sắt thép! Cô là nữ nhân tâm địa sắt đá!” Giống như trừng phạt nàng, hắn một lần lại một lần chậm chạp dùng lực đoạt lấy nàng, ép nàng cảm nhận được thân là nữ nhân không thể chống cự.

Ép nàng thừa nhận sự thật thân thể nàng đã kháng cự không được hắn.

Ép nàng khô khô cầu khẩn hắn, bỏ xuống cao ngạo, khuất phục ở dưới dục vọng, không cách nào tự quyết.

Thừa dịp hắn không chú ý, nàng đẩy ra hắn, nhưng vừa mới lấy được một chút tự do, nàng tiếp xúc bị hắn nhào tới, nửa người dưới bị đè ở trên giường, nửa người trên là roi tại bên giường.

“Không có trả hết khoản nợ của cô, nơi nào cũng đừng nghĩ đi!”

“Ta nợ ngươi nợ gì? Ngươi đừng vu oan cho ta!” Nàng chặt vật muốn trở lại trên giường, nhưng hắn vẫn cố ý đè lại nàng, làm cái mông trắng nõn hướng về phía hắn. Bàn tay ác ý ở trên da thịt tuyết trắng lại co dãn kia chạm tới, khiến thân thể nàng một hồi mãnh liệt run rẩy.

“Ngươi dừng tay. . . . .”

Nàng cảm giác được bàn tay không an phận kia chậm rãi trượt đến khe hẹp giữa hai chân, ở bên ngoài qua lại ma sát, chính là không đi vào.

“Cô nợ ta chính là chuyện khoản nợ, biết không?”

Ngón tay hắn đã bị ái dịch nàng chảy ra dính vào, chất nhầy ướt át càng thêm dễ dàng cho hắn đụng vào.

“Không muốn. . . . .” Nàng nâng thân muốn ngăn cản, nhưng không còn kịp. Ngón tay hắn đã trực tiếp đi vào trong khe huyết chắc chắn, ái dịch trong suốt chậm rãi từ giữa hai chân chảy xuống.

“Diễm. . . . . Dừng như vậy. . . . .”

Nàng ngửa lên nửa người trên, hai mắt nhắm lại nhìn được nước mắt khuất nhục.

Nàng từng ngum từng ngum thở hổn hển, lại kháng cự không được ngón tay hắn ở trong người thăm dò kéo ra đưa vào mang đến khoái cảm. Trước mắt nàng trống rỗng, thân thể cũng không ngừng run rẩy, hai tay chỉ có thể chống đỡ ở trên sàn nhà, chống đỡ tốt nửa người trên của mình.

“Đối với cô mà nói, ta chỉ là công cụ tạo điều kiện cho cô tiết dục sao?”

“Những lời này nên là tôi nói chứ?” Nàng thở dốc phản bác.

Hắn vô tình kéo ra hai chân của nàng, vốn là ngón tay xâm lược cũng bị thay thế bởi kiên đỉnh sưng to lên.

“Không!” Nàng ngừng thở hai mắt nhắm lại, cảm thấy hần không lồ một tác đẩy ra hoa kính chặt chẽ, xâm nhập chỗ sâu nhất trong hoa tâm.

Hần cảm eo mảnh khánh, lại một lần nữa xâm lược nàng. Hiểu mình chọc giận hần, hiểu thêm mình không phản kháng được hần, cho nên nàng lựa chọn cắn răng mặc cho hần một lần lại một lần co lại mảnh liệt mảnh liệt đưa.

Không biết đã trải qua bao lâu cuồng bạo xâm nhập, thân thể của nàng vẫn bắt tranh phản bội lý trí nàng. Môi đỏ mọng không kìm hãm được phát ra rên rỉ mất hồn, tiết lộ ra cảm giác cuồng liệt của nàng. Khi hần nhận thấy được mình muốn bộc phát, hần tăng nhanh tốc độ, ôm thật chặt nàng mãnh lực đâm vào.

Mộc Thạch Nam nhớ tới hần cũng không có mang bao cao su, hơn nữa nàng hôm nay là giai đoạn nguy hiểm.

“Không nên. . . . . Không nên ra tại bên trong. . . . .” Nghe được nàng thất kinh kháng cự, đáy mắt hần thoáng qua một tia sáng lạnh lùng.

“Không, ta muốn ra tại bên trong cô, một giọt cũng không cho phép chảy ra.” Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt.

“Không. . . . . Không thể. . . . .” Không còn kịp rồi. Sau khi hần chạy nước rút đem mình thật sâu vùi vào trong cơ thể nàng, đem mầm móng lửa nóng của mình toàn bộ bắn vào, thẳng hướng từ cung của nàng. . . . .

Nàng còn không có mở miệng, hần nói trước: “Chỉ cần cô thay ta sinh một hài tử, ta liền xóa hết khoản nợ cô còn thiếu ta.”

Nói xong, đầu hần cũng quay lại rời đi nàng, giống như nàng là vi khuẩn cần phải tránh xa.

Mộc Thạch Nam chậm rãi chuyển động người, kéo qua chăn che lên thân thể trần truồng. Nàng ngồi phịch ở trên giường cũng không nhúc nhích, nước mắt điên cuồng rơi ra, ướt tóc của nàng cùng gối đầu.

Nàng ngay sau đó nghe được phòng khách truyền đến một hồi binh binh bång bång thanh âm, hiển nhiên hần đang phát giận. Thân thể của nàng co rúm lại một chút, chờ thanh âm đáng sợ kia thanh âm.

Sau là thanh âm cửa lớn bị dùng sức đóng lại, ngay sau đó là tiếng xe đem hần nhanh chóng mang đi cách xa gian phòng. Nàng chạy tới bên cửa sổ, thấy hần dùng tốc độ làm người ta trong lòng run sợ biến mất. Kế tiếp cả phòng ốc cũng không có thanh âm, bao quanh nàng là yên lặng đến đáng sợ. Nàng vô lực nằm ở bên cửa sổ lạnh như băng, bắt đầu khóc ò lên.

Trong khoảnh khắc đó, nàng hiểu mình không phải vì hần cường bức nàng mà khóc, cũng không phải vì chút lời nói kia mà khóc. Nước mắt của nàng tát cả đều bởi vì mất đi hần. Nàng để mặc cho bản thân khóc, cho đến khi điện thoại vang lên. Cặp mắt nàng sưng đỏ, nhìn chằm chằm điện thoại, trong lòng chần chờ có nên nhận hay không. Nếu như là bạn gái khác của hần gọi tới, nàng nhất định sẽ không chịu được. Nhưng. . . . . Nếu như là hần gọi tới đây?

Nàng vội vàng chạy tới nhận điện thoại.

Một thanh âm khách khí lễ độ từ một đầu khác truyền đến.

“Xin hỏi là Thạch tiểu thư sao?”

“Đúng thế.”

“Nơi này là bệnh viện Thánh Tâm, xin hỏi Nghiêm tiên sinh là vị hôn phu của cô sao?”

“Này. . . . . Đúng vậy.” Nghe bệnh viện gọi tới, nàng cũng không có kỳ đối phương nói hần là vị hôn phu hoặc là chồng của nàng. Tóm lại, hần là người trọng yếu nhất của nàng.

“Hần bị tai nạn xe cộ, hiện tại người đang ở bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Mộc Thạch Nam không biết mình như thế nào chạy tới bệnh viện, tất cả lý trí, tinh táo, cao nhã, khí chất vào lúc này hoàn toàn không sử dụng đến.

Nàng khóc đến thảm thương, ánh mắt sưng lên giống như hột đào lớn.

“Nghiêm Diễm. . . . .” Mộc Thạch Nam vừa nhìn thấy người trên giường bệnh toàn thân quần băng trắng, nước mắt lần nữa tràn mi ra.

“Nghiêm Diễm!” Nàng chạy tới trước giường bệnh, hai tay run rẩy đi đến sờ sờ mặt hắn lại sờ sờ tay hắn.

“Anh sao lại thành như vậy?” Cặp mắt đen sâu kín dưới băng trắng lóe ra tối tăm, buồn bã, còn mang theo tuyệt vọng. Giống như là có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng. Nàng rơi lệ càng nhiều hơn.

“Anh trách em đi! Toàn bộ đều trách em. . . . . Em vẫn không thể tin được anh, chỉ sợ một khi tin anh, em sẽ không bao giờ là em nữa, em sẽ lần nữa bị thương tổn. . . . . Em cho là chỉ cần nói không thương anh, em liền có thể giữ vững mình, lòng em cũng có thể giữ vững đầy đủ. Nhưng em lừa gạt được người khác, làm thế nào cũng lừa gạt không được bản thân. . . . .”

Khuôn mặt xinh đẹp mang lệ, diễm đam đáng yêu cầm tay hắn, thút thít nói: “Em yêu anh! Nghiêm Diễm. Kể cả anh không quan tâm em nữa, em cũng phải nói. Em đã sớm bắt tri bất giác yêu anh, em cũng không thể rời bỏ anh nữa. . . . .”

Hắn yên lặng vài phút, trừng mắt nhìn nàng, giống như đối mặt người xa lạ.

“Anh sẽ không thật sự không quan tâm em sao?”

Nàng sợ hãi nhìn hắn, lệ quang trào ra giống như cầu mong hắn ôm lấy.

Nam nhân ở trước mắt vươn tay ôm lấy nàng, lệ trong mắt nàng lần nữa lăn xuống. Nhưng nàng còn không kịp đáp lại, màn che giường bên cạnh lại bị người một phát kéo ra.

“Trong miệng em nói yêu anh, nhưng ngay cả ôm lẫn người cũng không biết?” Di, thanh âm rất quen thuộc. . . . . Nàng hàm chứa lệ quay đầu nhìn sau lưng một cái giường bệnh khác, lập tức kinh hãi.

“Anh. . . . . Thế nào ở chỗ này?” Nàng tròn to mắt nhìn Nghiêm Diễm trên đùi bọc thạch cao. Trừ chân, những chỗ khác của hắn thoát nhìn giống như hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Anh vốn ở chỗ này. Là nghe được thanh âm em kêu trời trách đất, anh mới biết em đã đến rồi.”

“Kia. . . . . Người là ai?”

Nàng tròn to mắt nhìn cái người trước mắt bao bọc giống như cá mập nãy.

Phát hiện mình còn bị hắn ôm, nàng vội vàng đẩy hắn ra, hại hắn đau đến oa oa gọi.

“Hắn là người em không biết.” Nghiêm Diễm dùng ánh mắt hung lạnh (hung dữ + lạnh lùng) cảnh cáo cộng thêm uy hiếp cái kẻ muốn nhân cơ hội sổ sàng này.

“Người có phải ngại đeo băng như vậy không đủ hay không?” Chỉ thấy đối phương vội vàng lắc đầu một cái, bày tỏ không dám.

Cái gì? Nàng ôm lẫn người, tỏ tình cũng lẫn đối tượng? ! Quá mất mặt. . . . .

Mộc Thạch Nam có chút then quá thành giận trừng mắt người đàn ông đeo băng trước mặt này. Nghiêm Diễm cười thật vui vẻ, nàng cũng thuận tiện quăng cho hắn một cái xem thường thật to.

“Mèo con, tới đây.” Mặc dù mất thể diện, nàng vẫn đỏ mặt nhào tới trong ngực ấm áp của hắn.

Nàng dùng ngữ điệu đáng thương đối với hắn nói: “Anh cũng nghe được rồi, có đúng hay không?”

“Nghe được nhất thanh nhị sở.” Cũng nghe hiểu được lòng của nàng, nghe rõ ràng nàng nói yêu. Hắn ôm thật chặt nàng, giống như không bao giờ nữa muốn nàng rời đi mình từng giây từng phút.

“Anh còn tức em sao?”

“Ừ.” Thật ra thì thời điểm nhìn thấy nàng mất đi bình tĩnh, giống như cái tiểu nữ nhân thất kinh khóc sụt sùi đến tìm hắn thì tất cả tức giận của hắn cũng biến mất vô ảnh vô tung.

“Anh còn muốn em sao?”

“Em không phải là không muốn anh sao?”

Lúc ấy tim hắn thật sự bị tổn thương cho nên mới tăng tốc độ, không có chú ý đụng vào xe rác. Hiện tại người của cục bảo vệ môi trường đang chờ muốn kiện hắn các tội danh làm trở ngại công vụ cùng trở ngại giao thông cộng thêm ô nhiễm môi trường, bắt quá đối với hắn vào giờ phút này đều không trọng yếu.

“Em thật ngu ngốc. Bắt quá biết sai có thể thay đổi, có tâm hối cải, anh đại nhân đại lượng, có thể tha thứ cho em chứ?” Nàng dùng khổ nhục kế thêm mỹ nhân kế, hắn không muốn trúng kế cũng rất khó khăn.

“Đừng bảo là em ngu ngốc,,nếu không,yêu ngu ngốc anh cũng không tốt hơn chút nào.” Nàng nâng lên lông mi thật dài,bộ dạng tiểu nữ nhân hạnh phúc,hoàn toàn không thấy giống nữ nhân băng sương trong quá khứ.

Mà làm nàng thay đổi chính vì tình yêu của hắn. “Anh yêu em”

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra nụ cười sáng lạn. “Em cũng vậy yêu anh.”

Trên mặt hắn hiện ra sắc thái mừng như điên,mừng rỡ ở trên mặt nàng hạ xuống nụ hôn thâm tình. Nàng rúc vào trong khuỷu tay cường tráng của hắn, hết sức may mắn mình còn kịp nắm chặt hạnh phúc.

Lần này, nàng không hề rút lui nữa. Nàng muốn dùng hai tay của mình vững vàng bắt được đại phôi mèo người gặp người thích này,bắt được một phần hạnh phúc thuộc về mình này. Nghiêm Diễm ôm lấy nàng,nghĩ tới có nên nói cho Mộc Thạch Nam hắn đã nhận được tin tức của Thạch giáo sư hay không,hon nữa cũng biết uống thuốc giải hay không uống thật ra cũng không có quan hệ,đồng thời cũng biết trong cơ thể Mộc thạch Nam thật sự có gen tiểu mèo hoang——

“Mèo con——”

“Hừ! Không cần nói, hiện tại nên chuyên tâm hôn tiếp.”

Là thế này phải không?

Nàng muốn hôn hắn? ! Vậy thì được rồi! Hiện tại —— hôn tiếp mới là trọng yếu nhất!

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Miêu Mãn Mị Hồn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.